

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

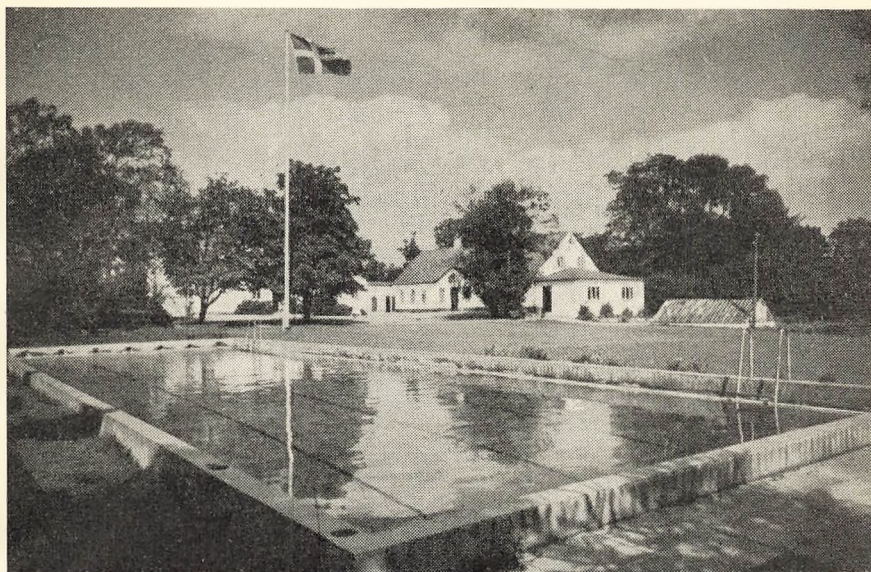
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

ØLGOD UNGDOMSSKOLES
AARSSKRIFT 1954

UDGIVET AF
ELEVFORENINGEN

God Jul!
Tak for 1954.
Venlig hilsen
Katrine Vedsted-Hansen

Jul

Jul er ~~er~~ kommen med klokkeklang,
med frydesang,
med glæde vidt over verden.
Engledrømme i barnesind
nu drage ind
med sange om himmelfærden.
Barnesindet har vundet sag,
har enevælde på juledag.

Julen kommer med minders tog.
dens hjertesprog
nu lyder til gamle som unge.
Fred den bringer fra storm og strid;
i rette tid
bortdrives skyerne tunge,
føres folket fra skibets vrage
til gæstfrit husly på juledag.

Han, som fødtes i Betlehem,
i kristnes hjem,
han følger os alle dage;
selv når hjemmet vi har forladt,
og mindets skat
er ene bleven tilbage:
Han gi'r sejr trods de tabte slag
til alle kristne på juledag.

Alle kristne da op med sang,
med frydeklang,
med glæde vidt over verden!
Lad det lyde fra hav til hav:
Trods død og grav
har mod vi på himmelfærden,
trods hvert tab har vi vundet sag
med Jesus Kristus på juledag.

Jakob Knudsen 1888.

Ungdomsskolen og overgangsalderen.

(Måske navnlig til forældrene).

Selvstændighedstrang og ungdom hører sammen. Og det er ganske naturligt. Mens man er barn, skal man ledes af sine forældre. Det er ligefrem til at se, at dette er barnets bestemmelse. Det barn, som står i et lydighedsforhold til sine forældre — dette betyder ikke, at barnet altid lyder, (hvor er det helt igennem lydige barn?) men at det står under myndighed — er et glad og frit barn, i modsætning til det barn, som får lov til at gøre, hvad det ønsker, det er slet ikke glad og slet ikke frit, det er nemlig bundet til sig selv og sine egne ønsker, hvad der er det værste både for et barn og en voksen at være.

Men jo ældre barnet bliver, des mere vokser den selvstændighedstrang, som ligger som et kim i ethvert menneske. Og som nævnt, det er naturligt, at det er således. For nu nærmer den tid sig, hvor de bånd, som bandt barnet til forældrene skal løsnes. Nu nærmer den tid sig, hvor ansvaret for livet skal flyttes fra forældrene og over til den unge selv.

Det er en kendt sag, at der i denne tid let kan opstå konflikter imellem forældrene og deres halvvoksne dreng eller pige. Måske opstår konflikten, fordi forældrene er for langsomme til at løsne båndene, eller de opstår, fordi den unge er for hurtig til at løsne dem. Det kan være en drøj tid for forældre. De kender ikke mere sønnen eller datteren. Og det kan være en drøj tid for den unge, som ikke synes, han bliver forstået mere af de to, som netop bedst skulle forstå ham.

Netop i den periode kommer den unge til ungdomsskolen.

Skulle den skole kunne hjælpe, der hvor det tilsyneladende ofte glipper for forældrene?

Jeg er vis på, at det ofte kan gå således, at man som ung snarere lader sig tiltale, i dette ords bogstavelige mening, af fremmede end af sine nærmeste. Man er i opposition til forældrene, man er i opposition til det, som forældrene har levet deres liv på, om de ellers har levet på noget overhovedet. Man kan ikke godtage forældrenes livsgrundlag, blot fordi det er deres. Det skal være ens eget. Man vil selv vælge. Og man skal selv vælge.

Om det valg tænker man sig, når man er ung, at det foregår ved, at man stilles over for forskellige muligheder, hvoraf man efter overvejelse kan vælge, hvad man har størst lyst til at vælge. Man går rolig ud fra, at man er i stand til at træffe det valg. Det er muligt, at for eksempel ens forældre har truffet et andet valg, så er det, de har valgt, sandhed for dem, for mig er sandheden noget andet. Sandheden er vel i det hele taget noget forskelligt for de forskellige mennesker. Jeg går efter det, som jeg vil.

Sigrid Undset siger et sted, at det kan hænde et menneske, som har haft som grundsætning, at det kun vil gøre, hvad det selv vil, at det engang opdager, at det fik gjort netop, hvad det ikke ville.

Men er det helt sikkert, at det valg, vi som unge skal træffe, er af den art, som jeg før beskrev, altså uden videre et almindeligt valg mellem de forskellige muligheder?

Der kan vitterlig tales om valg af anden art. Jeg nævner et eksempel herpå. Det er muligt, ja, sandsynligt, at adskillige mennesker vælger deres ægtefælle ved et valg af den art, som jeg før beskrev, et valg mellem forskellige muligheder. Men der er også dem, som har „valg“ på en hel anden måde.

Lad os tænke os følgende: En ung pige har forlovet sig. Vi siger til hende: Du valgte altså ham? Ja, svarer hun. Kunne du gøre andet? spørger vi. Nej, er hendes svar. Vi: Så var det ikke noget frit valg (imellem forskellige muligheder), når du ikke kunne gøre andet end det, du gjorde! Hun: Det er det frieste valg, jeg nogensinde har truffet!

Jeg ved ikke, om jeg har lov til det, men jeg er tilbøjelig til at beskrive den unge piges „valg“ som en beslutning, hvorved hun siger ja til sin bestemmelse. Og dette „ja“ aner hun måske intet om, hvornår hun har sagt. Det er, uden at hun ved hvorledes, groet op i hende.

Dette er ganske bestemt et „valg“ af en hel anden art end et valg mellem forskellige muligheder.

Der er i den sidste halve snes år eller mere truffet mange valg af mennesker i Sydslesvig mellem dansk og tysk. Og jeg tænker ikke her på et valg med stemmesedler, selvom det valg, jeg tænker på, også kan give sig synlige udtryk, for eksempel gennem stemmesedlen. Nogle af disse valg ligner utvivlsomt valget mellem de forskellige muligheder, det valg, som iøvrigt efterhånden kan vokse frem til at blive som den unge piges „valg“. Men jeg er overbevist om, at der i Sydslesvig også er truffet „valg“, som lige fra begyndelsen har lignet den unge piges. I Lembckes snart hundredårige sang er Sønderjylland lignet ved en ung pige, der har to bejlere, hun skal vælge imellem. Men vælge og vælge er to ting. „Den ene kom i glansen af rigdom og af magt og bød dig brudekransen og herlighed og pragt; fagre ord talte han med liste, fagre ord mange hjerter friste, fagre ord“.

Den anden rakte hånden jævnt og stille
og havde ikke mange ord at spille,
dog var der i hans stemme
den gamle kendte klang,
som ingen kan forglemme,
der hørte den engang;
det var sang fra din barndoms dage,
minderøst om din fryd og klage,
minderøst.

Thi du er fostret af hans egen stamme,
og du er fostret af den fælles amme,
og før han lod dig fare,
og før han dig forlod,
før ville han ej spare
sit bedste
hjerteblod.

„Hun“ valgte ham. Kunne hun andet? Nej! Så var det intet frit valg. Det var det frieste og gladeste af alle valg. Jeg sagde ja til min bestemmelse. Det vil sige „sagde ja“, det ja har vist altid levet i mig.

Jakob Knudsens fader, Jens Lassen Knudsen, var som bekendt en meget streng mand over for sine børn. De frygtede ham. Men, fortæller Jakob Knudsen, når fader fortalte danmarksk- og bibelhistorie for os børn, var han som forvandlet. Vi kunne blive helt forlegne over for ham. Han var som en kommis i et stort handelshus, der ydmygt viste herlighederne frem, om vi blot ville købe.

Hvad kan ungdomsskolen hjælpe sine elever? Vist ikke særlig meget, hvor de ikke som børn hjemme er blevet levet ind i, hjulpet ind i et åndeligt fællesliv. Ungdomsskolen er hjemmets skole og kan meget lidt uden hjemmet. Hjemmet skal give barnet dets livsgrundlag, og svigter hjemmet på dette afgørende punkt sit barn, kan der vanskeligt rådes bod herpå.

Men har hjemmet givet barnet et livsgrundlag, som det som halv-voksen bevidst føler sig i opposition til og måske på en måde føler sig forpligtet til at stå i opposition til for sin egen personlige sandheds skyld, da kan den fremmede uden for hjemmet, ungdomsskolen, sætte ind, ikke ved at øve propaganda, for i disse forhold gælder hverken propaganda, reklame eller andre lokkende midler, i hvilke der altid er gemt en god portion løgn, men ved sit fornemste middel, ved fortællingen. Fortællingen om, hvad ædle kaldte livets lyst.

Og da kan det hændes, at eleven i fortællingen hører den gamle kendte klang (kendt fra barndomshjemmet), som ingen kan for-glemme, der hørte den engang. Da kan vidnesbyrdet om åndens virkelighed igennem fortællingen på levende vis nedlægge i et menneskesind det ja, som er et ja til den bestemmelse, der er over ethvert menneske. Bestemmelsen om, at et menneske skal være bundet til det, der er af den art, at jo stærkere det binder, des friere det gør.

Jørgen Jensen.

Glæde ved Arbejdet

Ind under Jul er det lige som en Selvfølgelighed, at vi alle er i godt Humør, og møder alle Besværlighederne med et Smil. — Alle Hverdagens Bryderier svinder betydeligt ind, fordi der over os alle og vort Hjem hviler den næsten uforklarlige lyse og forventningsfulde Stemning, som altid kommer i Dagene, naar vi forbedrer os til Julens Komme. — Arbejdet gøres med *Glæde*. — Kammeratskabet giver sig ofte Udtryk i en meget stor Hjælpsomhed og Offervilje; og med et Smil går vi alle i Gang — hver med vore Opgaver.

Denne *Glæde ved Arbejdet* var det en Lykke for os, om vi kunne faa til at raade i vort Sind — hele Aaret. At have *et godt* Arbejde, giver godt Humør, og godt Humør er dagligt Gilde. Selv om der over vore Arbejdsdage ogsaa kan komme en Angst og Tynge for Ansvar, er jeg overbevist om, at der lægges ikke større Byrder og Ansvar paa os, end vi ogsaa faar Kræfter, Vilje og Mod til at løse. — Dertil hjælper det meget at have et godt Humør, og at kunne sige *Tak* for Arbejdet. Det er maaske „gammeldags“ at tale om, at vi — unge og ældre — maa være i Besiddelse af *Idealisme*. — De svundne Aar har ikke just været fyldte af Idealisme, og dog tør jeg vove at tro paa, at vor Ungdom vil ikke gaa paa Akkord her, dem vi har med at gøre i vort Arbejde, kan være saa usigelig forskellige, men fælles for dem alle — *bliver* — i de fleste Tilfælde dette: De lærer *Glæden* ved at leve i et Fællesskab med Pligter og Ansvar og *glædes* over, at der er Brug for deres Kræfter. I Bjørnson's Fortælling „Arne“ siger Arne, en Gang, da Kærligheden er kommen til ham, at han ved ikke bedre end at synge. *Glæden* over Livet, over Eli, vækker i ham stærke Kræfter; men *Glæden* og Takken er størst. Han vil stræbe fremad — sætter sig store Maal. — Tror paa deres fælles Fremtid.

Jeg tænkte, jeg blev noget rigtig stort,
jeg tænkte, det kom naar jeg først kom bort;
til Aandernes store Stævne,
højt stunded min unge Ævne.
Hun lærte mig, hun, før hun sa' et Ord.
Det største som Gud kan give,
er ikke at kaldes berømt og stor,
men *Menneske* ret at blive. —

Ja, den Ungdom, der med *Glæde* gaar ind til Manddommens Gerning og Arbejde, og sætter sig det Maal, at størst af *Alt* er *Menneske ret at blive*, — skal nok sejre og vinde frem. *Glæden* følges gerne med *Godheden*, og derfor faar det Menneske, der ejer den umiddelbare *Glæde*, meget lettere ved alt, og kommer lettere gennem Modgang, Sorger og andet tungt, fordi de sande Værdier her i Livet staar nær knyttet til dette; ikke at tænke saa meget paa

sig selv, men *glæde* sig over Livet sammen med dem, vi holder af og har Ansvar for, og i Ydmyghed at lægge alt i Guds Haand, og prøve at gaa ad hans Veje.

Nu hygger vi os om Aftenen ved Adventskransenes enkle Lys, og om Morgenens ved Julekransen med de 24 Lys. I Skæret af Lyse-ene begynder og slutter vi vor Dag med Sang og *Tak*. Forventningen er om os, og Glæden lyser i alle de unge Øjne.

Gid vi i Aar ret maa fornemme den usigelige, dybe og rige Fred, som vort fortravlede Sind trænger haardt til. Lad os prøve hver især at være med til at skabe *Glæde* om os, men først og fremmest, at lade Julens Budskab komme ind i vort Sind, saa Takken for de evige Værdier, der er givet til os, maa blive en Virkelighed for os, saa vi fornemmer, at Gud styrer vore Veje og leder os, som det nu er bedst for os. —

Nu daler Guds Fred som den hvide Sne
saa tyst over Hjerternes Veje,
og den, som aabner sit Sind for Gud,
faar Julefreden i Eje.

I ønskes alle en velsignet Jul og Lykke og gode Kaar i Aaret,
som kommer.

Katrine Vedsted.

Samfundet og du!

En kendt gammel vending siger: Held den, der er ung i dag! Denne vending bruges til alle tider, og den bruges hver gang med rette. For held er det altid at være ung.

Her i landet har vor tids ungdom set, hørt og lært mere end forrige generations unge. Men til gengæld har vore unge også båret byrder, og ikke mindst under besættelsen. Heldigvis kan der nu fra ungdommens side gøres en indsats på mere fredelige felter, og denne indsats er nødvendig i den store idéernes kamp, som vi hver dag er vidne til. Situationen ude i verden i dag er jo langt fra lys, men uanset udfaldet vil den være skæbnebestemmende for hele den unge generations muligheder for at opnå fred og lykke.

Verden er i støbeskeen, og Danmark er også. Store nationale problemer har vi haft, men uden tvivl vil endnu større tørne sig op. Bliver disse opgaver løst rigtigt, da bliver samfundet værd at leve i; men bliver der grebet fejl, vil konsekvenserne blive uoverskuelige. Der må ikke gribes fejl, og det må ungdommen garantere for. Derfor må alle være med i det store spil, der foregår på den offentlige arena, det spil, der afgør vort lands, din og min skæbne.

Danmark er jo et folkestyret land, og det giver os en mængde fordele. Men at leve under et folkestyre er et gode, som vi ikke kan gøre krav på at få gratis. For at denne højtudviklede styreform, som

Familien paa „Toften“

vi elsker og ikke kan være foruden, kan virke, som den skal, må vi være med i alle dens led med liv og sjæl. Aldrig nogen sinde bør det blive sådan, at vi sløvt sætter os hen med hænderne i skødet og så overlader til dem, vi har opfordret til det, at tage sig af vore interesser. For er du og jeg, borgere i Danmark, passive og sløve, så vil vort folkestyre gå i opløsning og sygne hen. Og hvad der så vil ske er ikke til at overse!

Forudsætningen for det folkelige styre er, at hver enkelt i stort og småt er klar over sit ansvar, så vi kan leve anstændigt og retsindigt med hinanden.

Det er i vor fortravlede hverdag, vi skal vise, om vi er værdige til at leve i et samfund, som vi gør. Hvis vi da viser, ikke blot i ord, men også i gerning, at vi har forstået noget af det hele, så vil vi også kunne forstå, at vor styreform stiller store krav til hver enkelt, fordi det centrale jo netop er anerkendelsen af hvert enkelt menneske. Alle skal forstå den opgave, som består i at vække mennesker til forståelse af deres egen menneskelige værdi og de forpligtelser, som følger dermed.

Vi har en hellig pligt til at vise borgersind, pligt til at beskæftige os med vort samfunds anliggender og arbejde på, at vort samfund udvikles og forbedres.

Derfor skal vi alle, når der er lejlighed til det, ikke gå af vejen for at dygtiggøre os til at kunne yde en endnu større indsats som borgere i vort land, Danmark.

Held den, der er ung i dag! Denne vending vil med rette kunne anvendes på dagens ungdom, hvis den med ærlig vilje vil være sig sit ansvar bevidst som danske samfundsborgere. Det er en gave at være dansker, og det er os et adelsmærke, som forpligter.

Vi har lært, at vor skæbne er knyttet sammen med vort folks skæbne. Og vi ved, at Danmarks skæbne også er vor skæbne. Denne viden har vel ikke forandret tingene omkring os; men det blik, hvormed vi betragter verden og tingene, skal være et andet; det skal nemlig hjælpe os til at forstå, at vi har et medborgerligt ansvar, som vi ikke blot skal tage op, men som vi i vort inderste skal føle os meddelagtige i.

G. Vedsted-Hansen.

Jens

Ind under jul hvor er det trist!

Disse linier fra en af de mange julesange, I har været med til at synge her på skolen, er i deres sammenhæng så sande, så sande. Vi kender det alle sammen, dette med naturens tristhed i årets sidste måned. Vi må håbe, at som naturen er nu, vil vi ikke blive, rent humørmæssigt, for den højtids, der står for, skulle jo netop kunne få os glade og venlige. Der er måske en smule tradition i at skulle være god, men det er en god tradition. Og hvordan kan vi heller være andet, når vi ret betænker, hvilken glæde, der blev beredt vi mennesker for de mange hundrede år siden. Hin aften fik vi så stor en gave, at vi aldrig kan takke nok derfor. Og tænk bare på, hvad Han har betydet for os alle, på et eller andet tidspunkt.

Gid vi i vor daglige færden må kunne være værdige til denne gave, så at vi med rette kan holde jul.

Med disse ord sender vi tre alle vore gamle piger en hjertelig julehilsen med ønsket om et godt og rigt nytår. Vi siger jer tak for gode timer her på skolen.

Jens, Ingrid og Gunnar Vedsted-Hansen.

Om at gå!

I et gammelt indisk Digt, der hedder „Brahmanernes Visdom“, staar der et kønt og klogt Vers, der lyder omtrent saaledes i en lidt fri Oversættelse:

Menneskets Lod er at stride
med Ufuldkommenheds Brist;
Menneskets Lod er at vide
om Vejen mod Maalet hist.
Altid paa Vandring, aldrig i Ro
dertil blev Jorden os skænket til Bo.

Det er et Vers, som passer godt ind i en Hilsen til Elever, der nu sidder spredt omkring i vort Land og vel ofte lader Tankerne gaa til Skolen i Ølgod.

Jeg har altid betragtet det som en Lykke at faa Lov til at fortælle Mennesker i jeres Alder et og andet om, hvad vi bygger paa i vort Liv. Men der er eet Spørgsmaal, jeg altid stiller mig selv, naar jeg er færdig med et Hold, og det er dette: „Hvor mange vil køre træt i Livet, og hvor mange vil blive ved at gaa paa Vejen?“ Ingen kan sige det; men jeg tør sige uden Overdrivelse, at Skolen har sat jer i Gang med noget. Om I har faaet en træg Start, eller om I er kommet i Fart straks, er ikke af saa stor Betydning; vigtigt er det alene, at Bevægelsen fastsættes. Der er ikke noget mere trist end at gaa i staa. Jeg har saa tit set en stor flot Bil holde stille paa en Landevej underlig dum og overflødig. Al det blanke og lakerede skjulte ikke den sørgelige Kendsgerning, at den var kraftesløs og til Spot for gamle Fordvogne, der for henad Vejen paa gammeldags høje Hjul, eller smaa forslidte Varebiler, der nok var hærget af Vejens Støv og Grus, men kunde det, man først forlanger, nemlig køre. Der er for mange, der kører i staa i vore Dage. De holder bare stille og venter paa, at nogen skal komme og trække dem i Gang. Det gælder ogsaa mange Unge. De klager over Usikkerhed, manglende Forstaaelse o. s. v., og midt i det hele sætter de sig saa ned og rejser sig ikke mere. De er færdige med sig selv og med Livet. Det maa I aldrig gøre! Mange af jer vil møde stenede Veje, hvor I skal gaa; men der er aldrig nogen Vej saa stenet, at den jo ikke fører et Sted hen, og der er ingen Stier saa trange, at ikke Mennesker har kunnet gaa der før jer.

I har vel ogsaa forstaaet, at det, jeg fortalte jer, skulde vise noget om dette, noget om, at Menneskene altid har været paa Vandring. De er nok gaaet ad forskellige Veje, men de har altid villet fremad mod det, de drømte om at finde. Det er ikke bare Romantik. Et Menneskes Karakter skabes af Drømmen om det, der er ved Vejens Ende. De, der ikke ser Livet for sig som en lang Vandring, har

ikke begrebet, hvad det er at være ung. Man kan ikke være Sovevognspassager i Livet; det kan man kun være i Jernbanetog, og der er de forøvrigt sure og kedelige.

Inden jeg slutter min lille Hilsen til jer, maa jeg sige jer Tak, fordi I kunde lytte. Det kan Pigerne paa Ungdomsskolen, og det bestyrker mig i Troen paa, at I ikke trætte og sure vil sætte jer i Grøftekant; men at I vil gaa, om saa Fødderne bliver nok saa ømme.

Carl Edvard Larsen, Lektor.

Altid på vej — — !

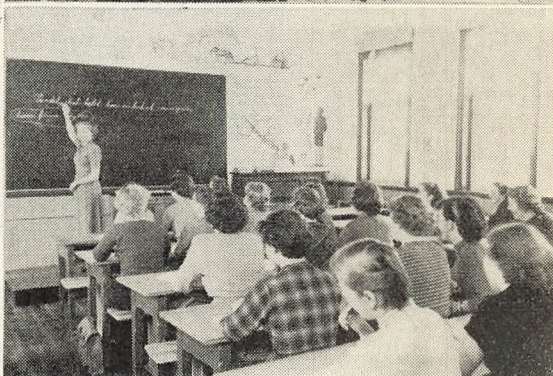
Atter svandt et spand af tid,
et af livets år de korte;
året som gamling hvid
går sin vej og bliver borte.

Det hænder, at man i aviser og ugeblade ser annoncer, der fortæller, at en eller anden berømt astrolog vil forudsige mennesker deres skæbne — man behøver bare at henvende sig til ham. Hvor mange, der følger indbydelsen, er ikke godt at sige — heller ikke hvor mange, der henvender sig til de såkaldte spåkoner — måske er det slet ikke så få. Hvem vil ikke gerne vide, om det skal gå en godt i fremtiden, om man skal få det, man ønsker sig, eller om det, man har for, skal lykkes — derimod vil man vist ikke så gerne vide, at det skal gå galt for en.

Fremtiden ligger imidlertid skjult for os, og dersom man tænker lidt dybere over tingene, vil man kunne forstå, at det er lykkeligst for os, at det er sådan; thi i modsat fald ville livet være tomt og indholdsløst, ja vist endda helt uudholdeligt.

Vi kan dog ved at bruge sund fornuft vide noget om, hvordan vor fremtid vil blive, idet vi kan slutte os til det ud fra fortid og nutid. Fremtiden ligger på en måde delvis i vor egen hånd.

Ja, nutiden kender vi alle, og fortiden kender vi også — kun alt for godt, vil nogle sige. Nutiden optager os, men fortiden søger man at begrave — og så kan man jo sætte sin lid til fremtiden; men sagen er dog den, at vor fremtid afhænger af vor fortid og nutid. Hvad kan det nytte at sætte store forhåbninger til fremtiden, hvis man mangler forudsætninger for at nå dem. Hvis man i sine pladser har sigtet efter at komme så nemt om ved det, man er betroet, som muligt, så kan man ikke vente, at man nogensinde skal få en betroet stilling. En ung landmand får heller ikke let hjælp af andre, når han vil købe ejendom selv, hvis han er kendt som en ødeland, der ikke

Vinteren 1954

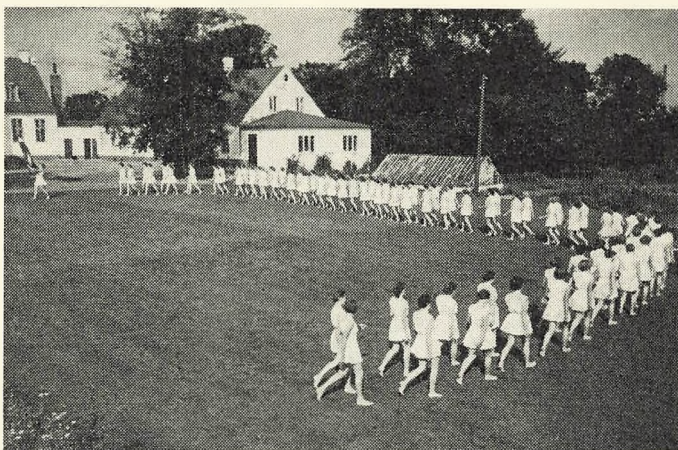
forstår at omgås penge, eller som en, der ikke er i besiddelse af energi og dygtighed, for så slutter man uvilkårlig, at en sådan mand aldrig vil kunne klare sine forpligtelser og at gå i kaution for ham, vil derfor være det samme som at smide pengene ud af vinduet.

På den anden side kan man nå meget langt, hvis man virkelig vil. Mangen en har måttet forsage både det ene og det andet, og har måttet yde arbejde i sin fritid for at tjene penge til netop at opnå den uddannelse eller eksamen, man gerne ville have. Mangen landmand har i sin ungdom tjent en pæn skilling fra til køb af ejendom, den dag det lå for. Det gjorde ikke så meget, at man i arv kun havde fået et godt helbred og godt humør. Hvad så med den, der er slået ud p. gr. af sygdom: Han kan jo ikke selv skabe sin tilværelse; og dog ser vi ofte, at disse mennesker kan vise en tålmodighed og sindsro, så de for mange af os står som større kæmper, end de, der havde sundheden i behold. Sagen er ikke først og fremmest om man kan yde noget — men om man vil.

Dog må vi ikke i al vor forjagethed glemme at lytte til kirkeklokkernes kimen, der om kort tid melder om julen; for kun det menneske, der foruden arbejdsindsats får julefreden i øje, får den rette harmoni i sin tilværelse.

De hjerteligste hilsener og glædelig jul!

Ellen og Peter Bitsch.

Landsstævnet 1954

„Vi kræver legemsøvelser for vore børn for derved at udvikle deres legemer, så at disse kan være et så fuldkomment redskab som muligt for ånden.“

Dette motto satte den store, græske filosof Platon i sin tid over idrætten.

Og man kan så spørge: gælder dette også i dag? Er målet stadig det samme for gymnastikken og idrætten; også her i Danmark?

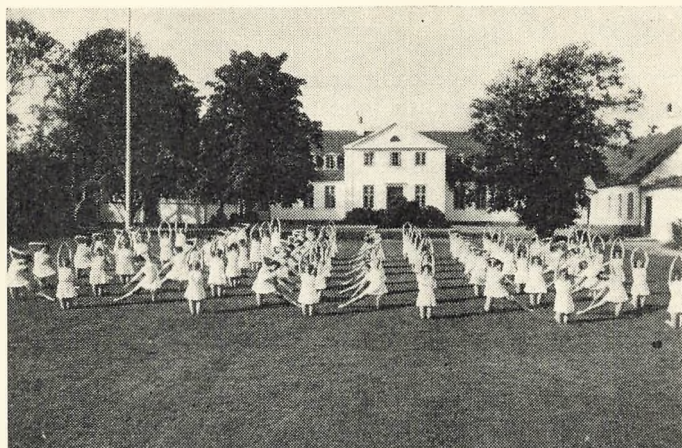
Ja, dertil er der sikkert nogle, som vil svare både ja og nej udfra de betragtninger, der bliver gjort over vor tids fællesbetegnelse: sport! — At rekordjageri og elitedyrkelse har en stor plads i dag er velbekendt af alle. Til tider opsluger disse ting helt udøveren. (Det er også godt helt at gå ind for en ting, det kommer blot an på, hvad det er.)

Men selvom der nu er mange, der således lader sig rive med, så er der dog stadig en stor flok unge, som dyrker legemsøvelser, uden at have point og resultat som det afgørende mål. De glæder sig bare over at få lov til at udfolde sig, prøve kræfter og derved styrke karakteren.

Det har vi netop i denne sommer fået bekræftet ved landsstævnet i Odense, hvor tusinder af unge var samlet, for i fællesskab med kammerater, at yde deres bedste — og derved blive en god oplevelse rigere.

Ja, det var festligt at være med i Odense, selvom vejrguderne ikke var os alt for gunstige. — Jeg tror også man tør sige, det blev en oplevelse. — Vi så og lærte meget, som vi nu skal prøve på at føre videre ud.

De mange nye systemer og idéer, som vi i kvindegymnastikken

har fået inspiration til, dels gennem tysk gymnastik, men også fra de nordiske lande, så man tydeligt spor af ved dette stævne.

Hvad der før mest hørte byerne og de mindre elitehold til, er nu også ganske langsomt trængt ud til det mere brede lag på landet. — Det var især redskaber som holde, køller o. lign., der havde førstepladsen.

Nu skal man aldrig være bange for at tage imod og lære noget, gror man fast i sit eget, kan det let blive stilstand. Men alligevel skal vi passe på, at vi ikke lader os blænde og rive med, bare fordi det er nyt.

Vi skal kun tage imod det i samme grad, som det passer for os. Som danske har vi vort særpræg, og det må gerne bevares.

Men det kan være svært for en ung delingsfører i dag, at finde ud af, hvordan hun skal gribe sagen an.

Og alligevel tror jeg, at hvis vi vil bevare den danske folkegymnastik, som er blevet øvet i vore forsamlingshuse gennem slægtled, og vi ønsker, at så mange unge som muligt skal få glæde deraf, så skal vi ikke spekulere så meget i systemer og konkurrence — men tænke på, hvad der gavner den pige, vi har foran os.

Det er vist aldrig sagt så klart, som af Eli Bjørksten, den nordiske kvindegymnastiks forkæmper, som da hun sagde:

„I ildskrift lyser for vort indre øje ordet — menneske.“

Kunne vi tage ved lære af det, vil vi opdage, at vi i samme grad som det kan lykkes for os at sprede glæde blandt andre, vil vi selv finde berigelse derved.

Med ønsket om en glædelig jul sendes de bedste hilsener til alle gamle elever og jeres hjem.

Dagny.

Tunger af ild — —

Selv i dette mørke, tågede efterår hænder det, at der kommer morgener, hvor man i skolestuen føler trang til at tage en salme frem med solskin i. Sådan kom vi for ikke længe siden til at beskæftige os med en af de dejlige salmer, som egentlig naturligt hører pinsetiden til. Det var salmen „Du som går ud fra den levende Gud —“. Selv om du godt kender den, gør du faktisk dig selv en stor tjeneste ved at finde den i din højskolesangbog og læse den igennem en gang igen. — Som så ofte før kom vi til at tale om et og andet i salmens indhold. I dette tilfælde var det ordene „Tunger af ild og dog prædiken mild —“, der fik os til at standse. — I dette „og dog“ ligger der en modsætning. Det er jo himlens ild, der er tale om, og den er vi vant til at sætte i forbindelse med Guds straffedom — skrækslagne mennesker — alt andet end prædiken mild. — Vi kan jo bare tænke os et ganske almindeligt tordenvejr, sådan som vi alle har oplevet det. Mange mennesker er jo rent ud bange i tordenvejr — og selv den, der ikke mener at være det, føler sig dog lille, når elementerne raser. Der er kræfter i gang, som er større end mennesket, og det sætter angstfølelsen op i mennesket.

Eller vi kan tænke på himmelens ild, som vi møder den mere end en gang i vor bibel. For eksempel når vi hører om Sodomas og Gomorrhas ødelæggelse. Disse byer lå i den frodigste del af landet, og folket der levede under bedre kår end alle andre. Skulle man så ikke forvente, at folkets hjerte ville løfte sig i tak mod himlen? Men det gjorde de ikke — tværtimod fik deres velstand dem til at forhærde sig i større ugudelighed end alle andre, og derfor kom himlens straf over dem. Der regnede ild og svovl ned, og den frugtbare dal blev til det døde hav.

Eller vi hører om Elias' møde med Ba-als profeter på Karmels bjerg. Der faldt også himlens ild som en dom over det frafaldne folk — det blev til død og ødelæggelse for de falske profeter, medens alt folket skjalv og sank i knæ for den vrede Gud. — Ja, flere eksempler behøves ikke for at indse modsætningen i dette „og dog,“ der sætter ildtungerne i forbindelse med „prædiken mild.“ — — Men her føres vi så ind på et andet spørgsmål, nemlig tidernes forskellige opfattelse af Gud. Det gamle testaments Jehova følger vi gennem skriften som en streng og nidkær gud. Han stiller store krav til sit udvalgte folk lige fra skabelsens første dage — hans hovedkrav er ubetinget lydighed, og han straffer ulydighed og overtrædelser med hård hånd. Derfor er hans folks holdning overfor ham også præget af frygt. De skælver for hans vrede og holder hans bud — mindre af trang end af nødvendighed. — Anderledes med de kristnes Gud. Han er langmodig indtil selvudslettelse, hans væsen er mildhed. Menneskets forhold til ham er præget af tillid — som barnets til sine forældre. Det store bud i loven handler om kærlighed,

Nogle af Lærerne Vinteren 1954.

ikke mellem mand og kvinde, men kærlighed til medmennesket, næstekærligheden: „Du skal elske din næste som dig selv.“ Derfor kunne pinsebuds-kabet komme til mennesker som en modsætning: Tunger af ild og dog prædiken mild. — Ordet evangelium betyder „glædeligt budskab“, og budskabet her var så glædeligt, at *alle* skulle have del i det. Derfor lyder fortsættelsen:

„Saligheds ord i apostlenes spor
vandre til jorderigs ender,
så ingen menneskefod har rørt
pletten, hvor ikke dets røst blev hørt..“

Det er forunderligt at se, hvor vore kirkehøjtider passer sammen med de årstider, de falder på. — I forårets mørkeste tid fejrer vi jul — da tændes lys i mørket, og håbets stjerne går op over mennesker.

Paasken — med Jesus død og opstandelse, den store sorg og den store glæde — falder i årets store overgangstid, under jævndøgnstormens brag, hvor vinter brydes med vår.

Og så — på årets skønneste tid, hvor naturens store under fuldbyrdes — da sker også den kristne fuldbyrdelse — da kommer pinsen, hvor Guds ord blev åbenbart for mennesker, og hvor den første menighed skabtes.

Skin over vang som en morgen med sang — morgen i maj, når det grønnes. Da er der lys og lethed i sindet. Hvem kan være sur, når solen skinner? En bedre beredelse kan ordet ikke få. *Det* er budskabet om den stille magt, der uden store ord gør sig gældende, — lifligheds magt, der gør dørskhed opvakt — eller som Grundtvig siger i en anden forbindelse „mægtigst er immer det milde.“ Det er videreførelsen af Jesu sidste ord til apostlene: „Gå ud i alverden og gør alle folkeslag til mine disciple, idet I døber dem i faderens og sønns og helligåndens navn.“

Ørre i november 1954.

Aksel Traneberg.

Fra Værelserne

Jul!

Stille og blødt daler sneen ned gennem luften. Alt er blændende hvidt og rent. Sneen dæmper vore skridt og tale. Krystalklare snefnug danser uden ophold ned fra skyerne. Små stjerner af sne falder blødt ned på hænderne, men smelter straks bort igen. Det er endnu lyst klokken fire juleaftensdag, og hele vores familie er på vej til kirke. Julestemningen har været i alles sind de sidste lange uger; men først nu er glæden på sit højeste.

Vi når lige at komme op til kirkegårdsågen, da kirkeklokkerne begynder deres glade julekimen. I det øjeblik vi går op ad gruset på kirkegården, er det, som om luften skælver og klinger af de sidste bedeslag. Næppe har vi sat os, før orglet sætter ind med et præludium, i hvilket man hører strofer af vore skønne julesalmer. Længe spiller orglet; men endnu længere stirrer alle ansigter op mod det pyntede kor og alter, som fortryllede. Alles indtryk præges af oprigtig glæde og forventning. Alle mennesker smiler til hinanden. Julen skaber glæde — og hvilken fryd er det ikke, at Vor Frelser blev født?

To kæmpestore juletræer promenerer oppe i koret med mange, mange strålende lys. Alt er smykket med grønt og glimmer, og det dufter herligt af brændt gran.

Indgangsbønnen bliver bedt, og snart bruser en julesalme ud i det store, fyldte kirkerum. Uvilkårligt synger alle med. Den gamle bedstefar, der har oplevet mangan en juleaften før, er akkurat lige så glad og fuld af forventning denne gang — måske endnu mer. Han brummer med, så godt han nu kan. Lillesøster, der ikke engang kan læse endnu, synger med af alle kræfter. Hele forsamlingen er som een stor familie. Gudstjenesten går sin gang. Præsten forkynder juleevangeliets glade budskab for os, som der er blevet gjort i alle landets kirker det ene år efter det andet. Menneskene lytter til de forjættende ord, og bliver aldrig nogen sinde trætte af at høre dem.

Snart er den sidste salme sunget, og alle strømmer ud. Lillesøster skal sandelig op og se, når far slukker alle de fine julelys, og man skal sige glædelig jul til en masse. Hvor det lyder kønt, når en gammel kone med tårer i øjnene ønsker rigtig glædelig fest!

Udenfor er det nu blevet mørkt. Himlen er sorteblå. Det er, som hver en stjerne gør sit yderste for at ligne stjernen fra Betlehem. Jordens sne og himlens stjerner blinker til hinanden, medens vi går og fryser, men egentlig ikke rigtig mærker kulden alligevel.

Da vi er kommet indenfor derhjemme, opdager vi, at vi alle ligner snemænd. Tøjet krænges af i en fart, og — Ah! — sikken en herlig duft af jul, gåsesteg, rødkål og gran.

Nu får alle travlt med at hjælpe mor. Stegen skal passes, sovsen skal laves, og sidst, men ikke mindst, skal mandelen i risengrøden. Mandelgaven, en lækker marcipangris, står midt på juleløberen, og

lys på bordet skal der skam også. Bedstemor går og nynner på en julesalme, og mor ser så glad og frisk ud midt i al travlheden. Far passer mine små søstre. De har lige lukket nr. 24 op i julekalenderen. Sikken en spænding! De er forlængst færdige med at hente gaverne frem fra skjulestederne, så at far kan lægge dem ind under juletræet. De er blevet så mærkelig tavse nu, selv om de hele dagen lang har plaget og spurgt: „Er det ikke snart jul?“

Så lyder mors vær så god! og det festlige julemåltid begynder med en lille bordbøn. Alles øjne stråler på grund af lysenes genskin; men måske er grunden glædestårer. Risengrøden smager dejligt, men man bliver alt for hurtig mæt af den, for der spises, lige til mandelens finder melder sit held med høj stemme. Så er appetitten forsvundet med eet slag, og mange levninger bæres ud.

Gåsesteg og rødkål hører julen til, og til slut deles mandelgaven ligeligt mellem alle.

Det går hurtigt med at vaske op og rydde til side. Far forsvinder ganske pludseligt til forbavelse for de små. Lidt efter kommer alle ind fra køkkenet. Mor ordner lidt ved håret, mens bedstemor tager sit forklæde af og lægger det pænt sammen. Kun et lille lys brænder i stuen og mine små søstre står og træder på deres egne tæer, medens de tænker, og nu — døren åbnes, og der står juletræet, pyntet vidunderlig skønt med strålende lys og stjerner. Kredsen sluttet med begejstrede sind, og i dette øjeblik, tror jeg ikke, at en eneste blot tænker: „Mon der nu er mange, fine gaver til mig?“ Nej — alt er glemt for noget andet — noget stort, der ligger i luften. Bedstemor bliver hurtig træt af at gå rundt om træet, og vi sidder ned og synger de sidste kære julesalmer. Til slut bliver børnene naturligvis utålmodige og får det meget eftertragtede hverv, at dele gaverne ud ved de voksnes hjælp. Sikke strålende øjne, hvilke lykkelige smil! Tit får man netop den gave, man så inderligt havde ønsket sig. Ind imellem spises der godt af skålene med marcipan og frugt. Kræmmerhusene på træet bliver næsten alle tømt for deres indhold af pebernødder og slik. Gaverne tages straks i brug, og de voksne snakker om gamle dage og om de gaver, de har fået. Har man nu foræret en eller anden en lille hjemmelavet ting, er det mærkeligt at opdage, at netop denne gave bragte stor lykke.

Nå — selv om det er juleaften, bliver man alligevel søvning, og nattøjet kommer da også på de små, selv om de for alt i verden ikke vil slippe deres kære julegaver. De siger sødt „godnat og tak“, og forsvinder med alle gaverne og en tallerken med chokolade og appelsinstykker ind i sengen. Lysene på træet er forlængst brændt ned, og de voksne tager sig en kop kaffe eller et glas vin til en rigtig god, gammeldags brunkage. Et par julesalmer synges til slut, og kort efter går også de til ro, medens de tænker: „Nu er også denne jul forbi, og tak for den!“

Frikvarter

Nu kime klokkerne ----

En salme kan være så stedfæstet for os, at vi ikke kan synge den uden at tænke på en ganske bestemt begivenhed.

Sådan kan tekst og toner gå i eet med afgørende øjeblikke. Og mon ikke julesalmerne mere end nogle andre i vor sangbog er med til på den måde at hente rige minder frem.

Ja, himlen sænkes mod jorden, og hjerterne løftes mod Gud,
mens julebudet toner
med fred over verden ud.

Kære gamle Ølgodelever!

Som mange af jer vil vide er min ølgodtid forbi, og jeg befinder mig nu under hjemlige himmelstrøg. De sidste par måneder har vi været på farten for at finde os en ejendom, og det er lige netop lykkes nu. Vi overtager den til december, og min bopæl vil fra ca. midten af december være „Lensager“, Spanager, pr. Ll. Skensved. Hvis nogle af jer evt. skulle lægge jeres sommercykletur til disse kanter, skal I altid være meget velkomne.

Den ligger på en dejlig plet, nær skov og ikke langt fra Køge Ås.
God jul og velsignet nytår!

Lilly.

Vi sender hermed vore bedste hilsener og ønsket om en god jul!

Meta Madsen (51—52). Inge Bork Schmidt (52—53).

Katrine Clausen Kock (53). Katrine Lund (53). Inga Pedersen (54).

Marie Toft Sørensen (54). Anni Jørgensen (53—54).

Kære alle „gamle“.

Brønshøj i november 1954.

Det er hændt, at jeg har grebet mig selv i at misunde jer elever jeres privilegium: det at få lov at lære noget. Og jeg kan tænke mig, at det nu, efter at I er rejst fra skolen, er gået helt op for jer, hvor taknemmelige I bør være de, der har hjulpet Jer til et skoleophold.

Nu er det min tur igen, og I kan tro, at jeg nyder det. Jeg er vældig glad for at gå på aftenseminariet her i København. Vel har vi en masse, vi skal have lært, men det er netop det gode ved det. Vi har gode lærere, så vi håber at klare optagelsesprøven til sommer.

Det er faktisk en dobbelttilværelse, jeg fører. Fra kl. 17,15 til kl. 22 er jeg elev, og om dagen er jeg lærerinde. Jeg er ansat som løsvikar ved Københavns skolevæsen. D. v. s., at jeg i en kortere eller længere tid vikarierer for en lærerinde, der er syg eller på anden måde har fået forfald. Jeg har haft forskellige fag; men jeg håber på at få et fast skema på en skole med husholdning og gymnastik f. eks.

Naturligvis går tankerne tit og gerne tilbage til tiden på Ø. U., og da dukker de gode oplevelser, vi har haft sammen, frem.

En tak for tiden på Ø. U. og en rigtig glædelig jul.

Ellen Knudsen.

Kære sommerpiger 52 — og andre bekendte.

På en eller anden måde bliver man mærkelig til mode, når man ligesom skal sende en hilsen bagud i tiden — og det er et årsskrift jo: en hilsen, der holder sammen på noget forgangent. Det er så ikke helt let at sige noget jævnt og ligetil, man kan ikke lægge planer i

den retning — alt hvad der skal ske, må jo komme i tiden fremover. Kumbel har engang sagt i et gruk: At forår bli'r til efterår, det kommer af, at tiden kommer." — Sådant en enkel, selvfølgelig tanke kan være med til at lyse op og forklare både i den ene og den anden retning, derfor skal den danne kernen i min hilsen i år.

Glædelig jul alle.

Ejnar Grønbæk,

Sjælsølund ungdomsskole pr. Hørsholm.

P. S. Er nogen af jer i København, så velkommen her en søndag.

Så er dagen reddet.

Det hænder vist hyppigt for de fleste mennesker, at man hæfter sig ved en eller anden lille ting, der indtræffer i løbet af en ofte trælsom arbejdsdag, og som får dagen til at lyse op mellem mange andre. Man siger: „Det var dagens højdepunkt,“ eller: „Det reddede alligevel dagen.“ Og mon det ikke ofte er disse små ting, der får en til at synes, at livet altid er værd at leve? Tit og ofte har jeg tænkt på at sætte en lille tavle op på min væg for der at skrive „dagens ord“, men det er aldrig blevet til noget, for når det kommer til stykket, er det ikke alene et godt ord eller en klog sætning, man ikke kan få ud af hovedet. Det kan også være en lille oplevelse, man griber ud af hverdagen, eller en ubetydelig begivenhed, der selv kommer til een.

Engang imellem synes man, det er dødsenstrist at være til, og man kan have perioder, hvor man er led ved alt og alle. Men fornemmelser holder nok ikke for en nærmere prøvelse, for ingen af os vil

Her
byder velkomm
til fin Midd

Glimt fra Spisesalen

undvære livet. Under tanker om sådanne ting kommer jeg til at huske nogle sætninger, som til stadighed vender tilbage og kan redde en dag for mig. De findes et sted i en af Johannes Smiths små bøger: „Hvad er der lovet os? Intet. Hvad kan vi med rimelighed vente os? Ikke alverden. Og dog hænger vi ved livet, og trods alt gør vi det med rette, de fleste af os. Men det nærmeste vi kommer lykken, er at alt er i orden undtagen een ting. Denne ene ting kan være helbredet, økonomien, et sjæleligt mellemværende med en mand eller en kvinde, flere timers daglig kedsomhed og meget andet.“

For nogle år siden gjorde jeg over for en kammerat ophævelser over livets besværlighed. Han sagde da til mig: „Herregud, mand, tænker du da aldrig på, hvad det betyder at have et helbred, der er så godt som dit?“ Det er uhyre let at sige, og virkningen er oftest derefter, men sagt på den rolige og stilfærdige måde kom det til at sprede skyerne. Det reddede dagen.

En verslinie kan ofte dukke op og melde sig for at give udtryk for en eller anden situation, og det kender nok også de fleste. Et forår sad jeg i et af disse små humoristiske privatbanetog på vej til en ny plads. I den situation er man optaget af tanker om alt det, man nu går ind til, men pludselig slog en linie ned i mig og jagede alt andet væk. Det var i det tidligste forår, og bøgetræerne i den skov, vi kørte igennem, var lige akkurat sprunget ud:

... lokker ud den lyse filt
om bøgebladets bræm —

Kun disse to linier revet ud af en helhed, men de blev ved at synge i mig, selv da jeg nåede mit vestjyske mål, hvor bøgetræer er sjældne.

Et andet liniepar er ofte rundet mig i hu, fordi de tegner verden så lyst, at lykkefølelsen næsten kun kan udtrykkes i gråd. Ja, det er egentlig et helt digt på kun fire linier (af Morten Nielsen, der faldt under krigen):

Verden er våd og lys —
himlen er tung af væde...
Hjertet er tungt af lykke,
lykkeligt nær ved at græde.

Hos Nis Petersen findes der talrige små vers, der vender tilbage og stadig gør krav på ens opmærksomhed. Et af de bedste er indledningen til en af hans digtsamlinger:

En pottemager kender den sødmetunge gru
ved dag på dag at fylde
lervaser på sin hylde
for nået til dens ende
vemodigt at erkende,
at de, der blev ham kærest,
var de, som gik itu.

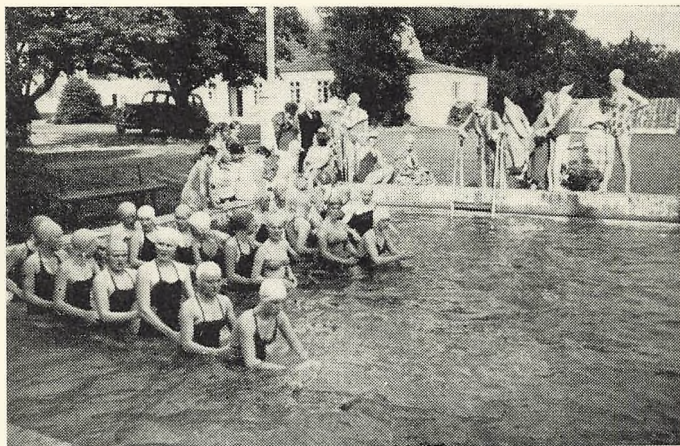

Morgentur

Der gik engang en vise, som hed: „Sig de forløsende ord.“ Deri ligger netop det, at en ting kan fylde os så stærkt, at vi prøver at finde udtryk, der kan forløse situationen. Det behøver ikke altid at være på vers, selvom verset har sine særlige uforklarlige egenskaber. En linie på prosa kan også bide sig fast, som for eksempel følgende, der rummer en verden af erfaring og livskundskab: „Livet er ikke en sum af nydelser, men en harmoni mellem sjælens kræfter“. (Ludvig Feilberg).

Selv en episode i en bog kan gøre indtryk på et menneske. I Karen Blixens bog fra Afrika findes den mest charmerende lille fortælling, hvori hun beretter, at alle negre har et ukueligt drag af skadefryd i deres natur, en virkelig glæde ved at se noget gå galt, og den kan drives så vidt, at den bliver til en særlig slags selvironi, så de kan nyde deres egne ulykker og skuffelser, ganske som om det havde været andre folks:

„Jeg plejede at lade mine husfolk uddele snus — tobaccco kalder de indfødte det — til de gamle koner på farmen søndag morgen, medens jeg endnu selv lå i sengen. På den konto havde jeg en mærkelig forsamling af gæster rundt om mit hus om søndagen, som en hel høsegård af gamle, forpjuskede, skaldede og benede høns, og deres lavmælte kaglen — for negrene er meget sjældent højrøstede — trængte igennem de åbne vinduer ind i mit sovekammer. På en bestemt søndag morgen steg denne livlige strøm af kikuyu-fadder-sladder pludselig til bølger og springvand af munterhed. Det var klart, at noget ganske særlig latterligt gik for sig derude, og jeg kaldte Farah ind for at høre, hvad det var. Farah ville nødig til at forklare mig det, sagen var, at han havde glemt at købe snus, så at

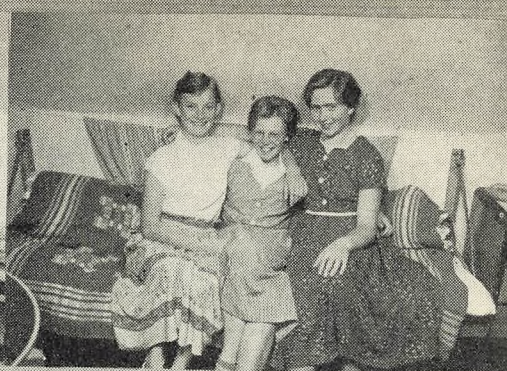
Forberedelse til Konkurrence

de gamle kvinder var humpet og kravlet den lange vej til huset, som de selv siger „buri“, omsonst. Denne hændelse var sidenhen en kilde til megen glæde for de gamle selv. Undertiden, når jeg mødte en af dem på en smal sti i majsmarken, stod hun brat stille overfor mig, stak efter mig med en kroget, tynd, sort finger, og med det gamle, mørke ansigt opløst i latter, så at alle rynkerne blev trukket sammen i det, som om de var fæstet til en enkelt, hemmelig snor, der blev strammet, påkaldte hun mindet om den søndag, da hun og hendes medsøstre i tobaccho havde gået den lange vej op til huset og der havde fået at vide, at jeg havde glemt at købe snus, og der var ikke et gran — „Ha, ha, Msabu.“

Selv har jeg det sådan, at jeg kan bære mange og store skuffelser, når jeg blot har sådan et lille stykke at tænke på. Med selvironi kan man redde sig ud af mangan knibe, og de fleste mennesker er sikkert i stand til at se, at enhver sag har sin komiske side.

Hvem kender ikke den fornemmelse, at dagen er reddet, hvis der pludselig kommer et uventet brev fra en god gammel bekendt? Der behøver ikke at stå så meget i det. Blot det, at det er en hilsen, et vidnesbyrd om, at der er en i den anden ende af landet, der engang imellem sender en venlig tanke.

Hver dag har sit lyspunkt, det kan vare dagen ud, sommetider kan det vare uger eller måneder, og enkelte kan vist endda vare livet igennem. Jeg må fortælle to små episoder fra mit eget arbejde: Vi havde i vinter en herlig vestsjællænder, hvis skolekundskaber var i en meget forsømt forfatning, men hvis humør ikke fejlede noget, hvorfor han lød navnet Phieselbach. Han var fuldkommen uimponeret af alt og alle og var således dus med samtlige befalingsmænd.

Fra Værelserne

Når der var fødselsdag i messen, faldt der som regel lidt øl og snaps af til frokosten, og netop sådan en dag, da vi først på eftermiddagen havde regnetime og jeg bøjede mig over Phieselbach for at hjælpe ham, hørte alle, der sad i klassen og arbejdede musestille på umiskendeligt sjællandsk: „Hva faen er ded, du logter jo a spe-retus.“ Sådan et bramfrit udbrud reddede ikke alene min dag, men utvivlsomt hele klassens.

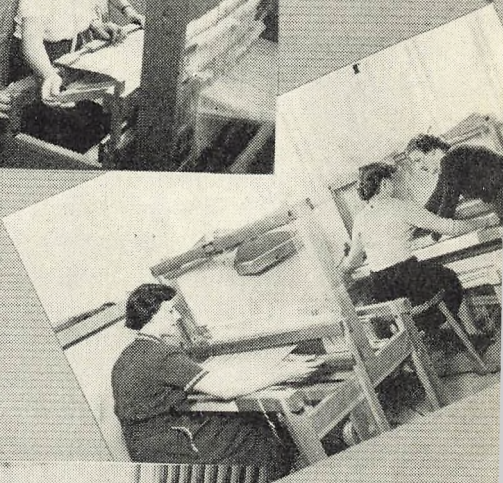
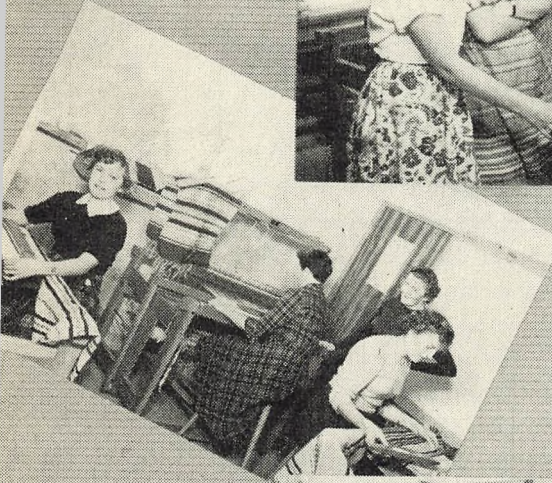
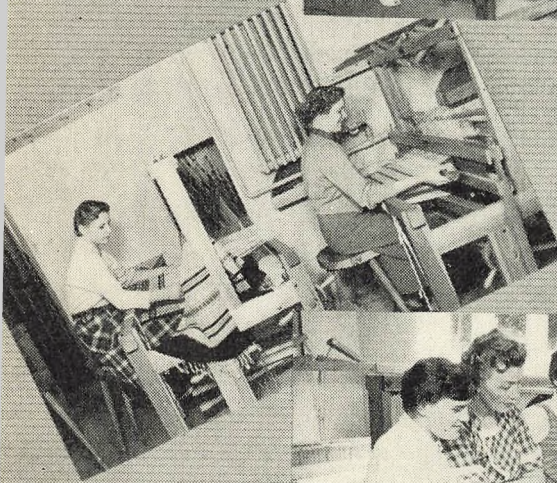
Af de næsten 400 soldater, jeg har undervist, kan de modvillige meget let tælles, men på de nye hold, som vi begyndte med efter sommerhalvåret, har der været to på et hold. En dag sad de i begyndelsen af en time og mukkede over, hvad faen nytte civilundervisning var til, de kunne alligevel ikke nå at lære noget o. s. v., o. s. v. Vi kom imidlertid i gang med regnetimen, og da timen var forbi og jeg skulle til at samle hefterne, kunne jeg knap nok få bøgerne fra netop de to, de skulle lige nå at være færdige med stykket. Sådan en oplevelse kan ikke blot redde dagen, men det er sådan en lille succes, der gør det morsomt at være lærer.

Per Skar.

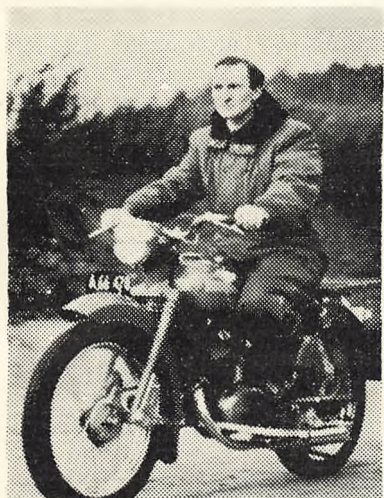
Kære gamle elever.

Som et efterskrift vil jeg hermed tilføje en lille hilsen til alle jer, jeg har haft med at gøre, det år jeg var i Ølgod. Jeg var glad ved at træffe så mange af jer til elevmødet i sommer og ved at høre, hvordan det går jer. Det var også rart at besøge den gamle skole igen og se, hvordan livet går derovre. Jeg er stadig civillærer på søforterne ved København og er glad for arbejdet, fordi forholdene er så gode og soldaterne så medgørlige. Jeg bliver der nok et år til eller to, før jeg vil prøve noget andet, idet jeg jo længe har haft et ønske om at prøve, hvordan det er at undervise på en realskole. Jeg er lige her i oktober blevet færdig med min faglærereksamen i engelsk og dansk, og jeg klarede den over forventning med førstekarakter i begge fag. Det er dejligt at have det overstået, så jeg ikke altid behøver at jage hjem til bøgerne. Det er næsten, som om jeg ikke har noget at bestille nu. Ferie har der ikke været megen tid til, siden jeg rejste fra Ølgod, men nu tager jeg orlov fra jul til påske, for jeg trænger til at komme ud og se mig lidt om igen. Jeg skal skrive rejseartikler til nogle blade, så det kan være, at nogle af jer hører et og andet fra mig.

Venlig hilsen, *Per Skar.*

Fra Vævesalen

„Vestkysten“ skriver
den 15. november:

**Kører 30.000 km
for at skaffe
materiale
til undervisningen!**

Selvom vikingetiden forlængst er forbi, ruller vikingebloodet stadig i de danskes årer, og det er ikke få, der i vore dage for en kortere eller længere tid river sig løs fra det hjemlige dagligliv for at rejse ud i det fremmede for at se og opleve noget nyt. Et af de sidste skud på eventyrernes stamme er en tidligere lærer ved Ølgod ungdomsskole, den 29-årige Per Skar, der om en måneds tid begiver sig ud på en rejse til Indien og Ceylon. Rejsen vil blive foretaget med motorcykle, og hovedformålet er at få optaget nogle farvebilleder og samlet noget erhvervsgeografisk materiale til undervisningsbrug.

Når lærer Skar foretager denne lange rejse — ialt omkring 30.000 kilometer — på motorcykle, så er grunden, at han ikke har råd til at tilrettelægge en langvarig og dyr tur. Motorcyklen er et billigt transportmiddel, og når han så samtidig medbringer telt og koge-grejer, vil han blive sparet for adskillige leveomkostninger, ligesom han er uafhængig af hoteller og herberger. Det er nemlig nødvendigt, at han udnytter bogstavelig taget hver time på turen, da han kun har kunnet få knap fire måneders orlov fra sin stilling ved forsvarets civilundervisning i København.

Der har næsten ligget et helt års forberedende arbejde forud for rejsen alene med at skaffe visa og valuta til de lande, der skal passeres, og endvidere har det kostet lange overvejelser at finde frem til en motorcykle, der var egnet til formålet. Lærer Skar besluttede sig til en 175 kubikcentimeters Husquarna standardmodel, og da han henvendte sig til fabrikkerne i Sverige, viste man sig her meget villige med hensyn til at udruste en maskine specielt til dette formål. Udover de særlige bagagebærere, der blev monteret på cyklen,

blev den udstyret med nogle af de nyeste tekniske finesser, blandt andet nogle særlige benzin- og luftfiltre, der nu anvendes indenfor det svenske militær. Luftfiltret er blandt andet beregnet på sådanne forhold, som lærer Skar kan komme ud for ved ørkenkørsel. Endvidere har motorcyklen fået påmonteret en ny type akkumulator, der skulle være i stand til at holde vand i et helt år uden påfyldning. Også motorcyklens dæk er af en helt ny type, som skulle kunne holde til 40.000 kilometers kørsel på dårlig vej.

Inden lærer Skar fik leveret maskinen, aflagde han et besøg på Husquarna-fabrikkerne i Sverige, og her fik han et så grundigt kursus i maskinens pleje, at han med de reservedele, han medbringer selv vil kunne klare de eventuelle uheld, han skulle blive udsat for.

Turen tiltrædes den 27. december, og ruten vil gå over Tyskland, Østrig, Jugoslavien, Grækenland, Tyrkiet, Syrien, Iraq, Pakistan og Indien til Ceylon, der er „endestation“. På den første strækning af turen — helt til Tyrkiet — kan lærer Skar vente vintervejr, og først når han kommer til Iran, får han varmere vejr. Hvis vinteren skulle lægge større hindringer i vejen, kan han blive sinket så meget, at det bliver nødvendigt at korte turen lidt af, da han som bekendt kun har knap fire måneders orlov. Hjemturen går således, at lærer Skar sejler til Pakistan til Arabien hvorfra han følger ruten fra udturen til Grækenland. Herfra sejler han til Italien, hvorfra turen går direkte hjem.

Lærer Per Skar har som omtalt været lærer på Ølgod ungdomsskole, og gennem sit ophold her kom han ofte ud for at holde foredrag i ungdomsforeningerne på egnen.

En lille hilsen.

I oktober havde jeg den store oplevelse at være med landsdelingsførerforeningen på en tur til Sydslesvig. Vi var ca. 20, der skulle ud i de danske skoler og lede gymnastik og folkedans.

På Flensborghus samledes vi med nogle lærere dernede fra. De havde tilrettelagt turen for os.

Vi skulle mange forskellige steder hen, Rensborg, Slesvig, Kappel, Tønning, Nibøl, Læk o. fl. a. Den ene dag var jeg i Tønning på den nye og meget flotte Uffeskole, hvor der var 300 danske børn, så der var nok at tage fat på.

Det var en oplevelse at stå overfor de unge og børnene i det omstridte land, der er et sammenhold og kammeratskab, som vi heroppe ikke kender, — der er alle lige.

Måtte vi engang imellem mærke det her i Danmark, det kan for let blive sådan, at vi tænker for meget på os selv og for lidt på andre.

I ønskes alle en glædelig jul.

Lisbeth.

Kære piger!

Så er den tid kommet, hvor vi siger: „Nu har vi julen igen! Vi synes ikke, det er længe siden. Nej, tiden løber fra os, eller er det os, der jager afsted?“ Husker vi at tage småtingene med, nej, ikke hvis vi skal være helt ærlige over for os selv, der er mange ting vi glemmer, men så er det godt, når der kan komme stunder, hvor vi kan samles om de værdier, som er os givet.

Og der har vi julen, som for børnene ja, for os alle, er den bedste tid, fordi vi her samles om det ene store budskab, Jesu fødsel, og fejrer det hvert eneste år.

Lad mig med nedenstående lille digt ønske jer alle en god og glædelig jul!
Hilsen *Otte*.

„Stor“

Gutten ser med undren i sin billedbog
prinser og prinsesser, stolte riddertog,
ser dog helst på englen i det travle kor.
Fader, ser jeg alt det, når jeg bliver stor?

Gutten voksed op, kom på langfart og så
alt, hvad han som barn havde set med glæde på
End længtes han ej efter at møde på jord
billedbogens engel, for nu var han stor.

Han var søn af tiden, af fremskridtets ånd,
som stiller alt på spidsen og løser hvert bånd
den tro som „Vorherre“ kom først om bord,
den ballast duer ikke, når man er blevet stor.

Og gutten fik så mangan slags sorg og fortræd.
Alt det, han havde set kunne ikke gi' ham fred,
så tænkte han tilbage på far og mor,
jeg havde det dog bedst, da jeg ikke var stor.

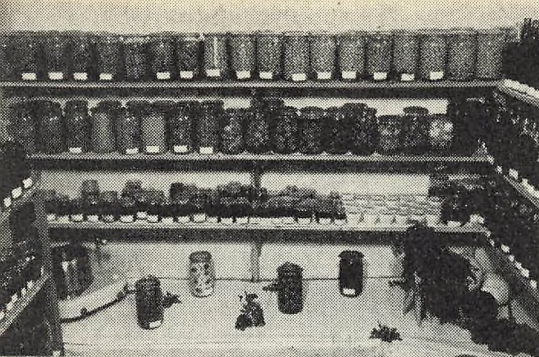
Og mange varme tårer gled over hans kind,
og underlige tanker gik op i hans sind,
der var så mangt at angre i gerning og ord;
ak, tænkte han, hvor liden, jeg bliver aldrig stor.

Og gutten lå for døden, mod døren var vendt
hans brystne blik, åh kom der dog ingen bekendt,
med trøst i det sidste, åh bare et ord,
et håndtryk på vejen, did op over jord.

Og billedbogens engel gik frem for hans seng,
bøjed sig mod ham, som en mor mod sin dreng,
og gutten smilede, gudskelov på fred nu jeg tror,
og englen svared med et kys

„Nu er du bleven stor.“

(Forfatteren ukendt).

Uden Mad — — —

En venlig Hilsen og Ønsket om en god Jul og et godt Nytaar sendes jer alle fra

Jette, Katrine, Hanna Grethe og Hans, Harkesgaard.

*Vær dig selv —
men vær ikke dig selv nok.*

Hvor ofte har vi ikke erfaret, at hvis vi gør andre en glæde, kan det glæde os selv mest, hvorimod det modsatte kun rummer en egoistisk tanke. Det det gælder om er, om vi forstår at glæde os over de små ting, og ikke se hver opgave som en vanskelighed, men tage hver vanskelighed som en opgave.

Hvis vi kunne det, tror jeg også, det ville være nemmere at se glæden ved de små dagligdags begivenheder, og dermed også få lyst til at gøre andre glade.

En rigtig glædelig jul ønskes jer alle, og tak for hilsener i årets løb.

Linda.

Kære sommerpiger 1954.

En rigtig glædelig julehilsen med tak for gode og glade timer i sommeren, der er gået. Også en hilsen til pigerne fra sommeren 1951.

Isse.

Siden sidst.

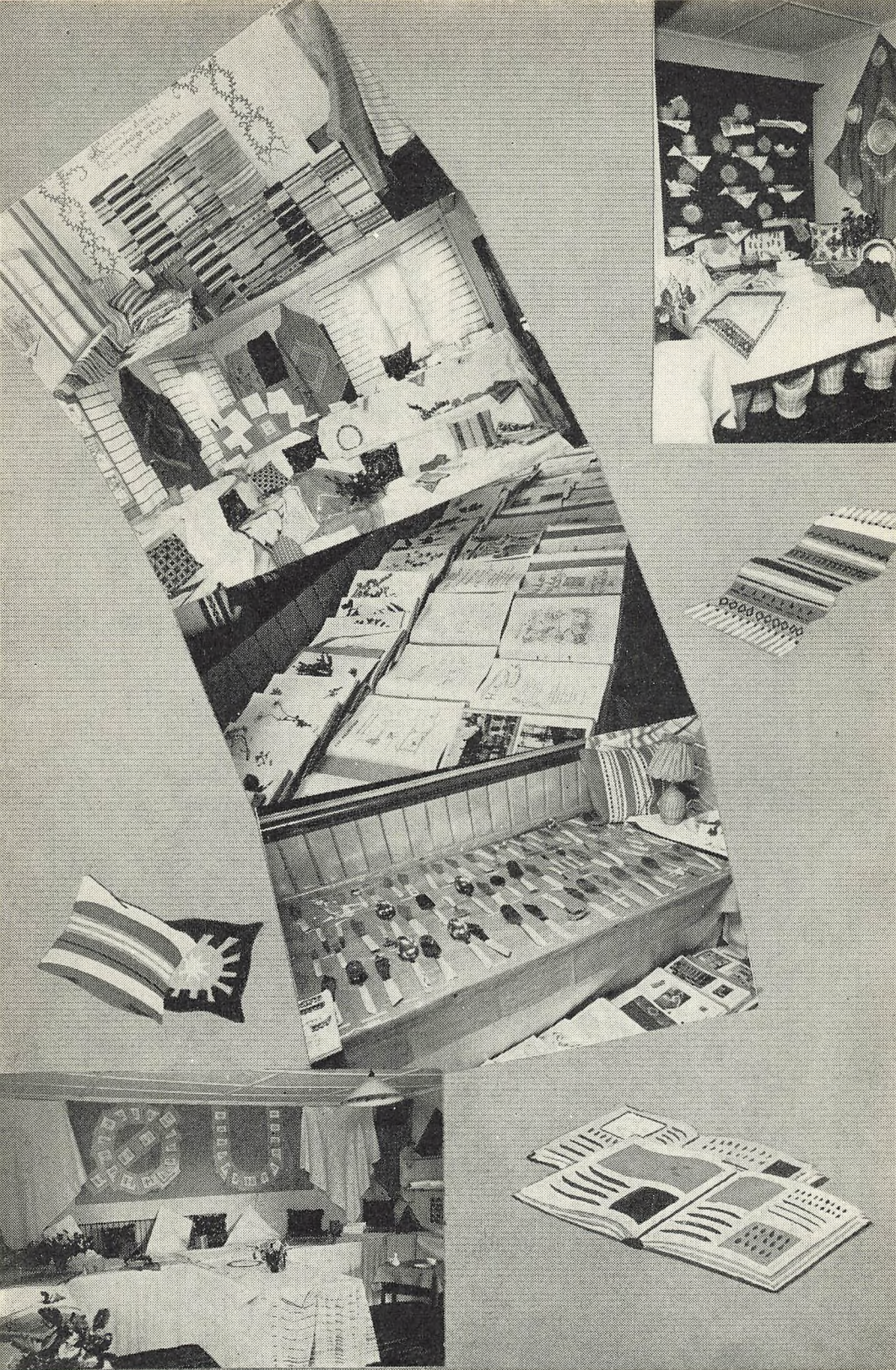
Igen er det bleven Efteraar, de korte Dage og de lange Aftener er inde om os, og *igen* tager jeg min Dagbog frem, for nu er det paa Tide at skrive Skolens daglige og festlige Stunder i det svundne Aar. Jeg siger saa ofte: „Hvor bliver den Tid dog af?“ Alle haster vi fremad, saa den Fred og Ro, vi tænger saa haardt til, er der ligesom slet ikke Tid til at gribe. — Vi skal følge med, svarer vi os selv. — Ja vel; men for at *følge med* kræves der netop Ro og Fred, saa det, der har nogen Betydning for os, kan faa Tid til at bundfælde sig i vort Sind, saa vi senere kan drage det frem, til Hjælp i vort Liv og Virke.

Ikke mindst for os, der lever paa en Skole kan der være stor Grund til i *Ro* at genkalde gode Minder og Oplevelser fra „Aaret, der gik“.

Der er altid en „Fære“ ved at gengive for andre disse Oplevelser og Minder, da de læses af mange, der ikke har Forudsætning for rigtig at forstaa eller *tro* paa dem. Lad da denne Dagbog for 1954 være en Hilsen til alle I gamle Piger og jeres Hjem, for jeg ved, at I vil sige: — Ja, saadan var det og rart er det i Ro og Fred at gaa tilbage i Mindernes Verden. — Jeg ved, at jeg ikke magter at faa alt det værdifuldste ved vort Skoleliv frem, — det kan der ikke skrives om, men jeg prøver paa at tage lidt her og lidt der, om der saa kan komme det ud af det, — at naar I slutter Læsningen, — saa har I aflagt os et Besøg og nikket genkendende til det hele.

Nu vi har den Lykke at have Skolen fyldt til hvert Hold, er der selvfølgelig kommen Tryghed over flere Ting, det er ganske givet; — og det gør, at vi kan gøre de daglige Forhold bedre.

— Som sædvanlig maa jeg begynde med Dagene ind under Jul. — Mange af jer har læst om det før, men der er jo mange nye, der ikke ved om det. — Altid lige nyt er det, naar Forberedelserne til Advent og Jul begynder. — I kender min „holden fast ved Traditioner“, og saa sidste Aar og nu i Aar igen har vi begyndt, og glæder os hver Dag over den Hygge og hjemlige Stemning, vi føler ved det. — Vi er begyndt igen med 92 Piger. Ogsaa for dem haaber jeg, at denne Adventstid maa give dem den Oplevelse og Forventning, som jeg tror, er den sande Begyndelse til Julens Komme, og til Fortsættelsen ind i det nye Aar 1955. — Lærernerne var saa flinke til at „hitte“ paa et og „andet“, der gav Dagene Kulør, saa inden vi saa os om, var vi henne ved Juleferien, der — Traditio-

Era Udstillinger

nerne tro — begynder med det store Juletræ — Julekomedie — vore Naboer med Børn — Nisser og meget mere. — I Aar glæder jeg mig til, at Jette og Katrine fra Harkesgaard og lille Jens fra „Tof-ten“ kan komme med (Jens kan gaa alene og er meget stolt.)

Juletræet slutter de to første Maaneders Arbejde, og det er rart at komme hjem at holde Jul. Humøret er selvfølgelig meget højt, men heldigvis begynder vi ogsaa efter Nytaar med godt Humør og god Arbejdsvilje. Nu gaar Dagene med godt og støt Arbejde, afbrudt af de fremmede Talere, der kommer paa Besøg. Fru Direktør Ramløv fortalte om sin Broders Gerning som Lægmissionær i Afrika, og viste Farvelsbilleder der nedefra, Pastor Gregersen fortalte om en Præsts Gerning og Oplevelser udenfor Kirken. Muntre og alvorlige kan disse Oplevelser være og Pastor Gregersen har stor Evne til at fortælle om de mange Besøg i Hjemmene, i Sorg og til glade Fester. Forstander Rask Nielsen talte om Ungdommens Forhold i Europa. Pastor Lomholdt-Hansen, Bøvling var her flere Gange, og i Vinter er Solvejg Lomholdt her som Elev, og da vil vi faa Lejlighed til at faa en hel Foredragsrække, hvad vi glæder os til. — Rejseselskabet Danropa viste fine Farvefilm. — Pastor Andersen, Hvejsel, holdt et meget interessant Foredrag for os om Ungdomstiden. Lærer Jacobsen, Aarre, talte om Komponisten Karl Nielsen og hans Værker, og vi sang mange af vore dejlige Sange.

Pastor Bitsch Larsen, Ribe, talte om „Ungdom“. Lektor Larsen, Tarm havde sine Timer, som de andre Aar. — Det har været gode Dage, som vi siger mange Tak for. —

Vinterelevmødet blev meget festlig, og der var kommen alle dem, vi med nogen Rimelighed kunne huse ved Vintertid. Vore to gamle Lærere Grønbæk og Skar talte, — begge to udmærket. — Lærerpersonalet med Pastor Jørgen Jensen i Spidsen, opførte „Aprilsnarrene“. Det vakte vild Jubel, og jeg syntes, at de kom ganske storartet fra det. — I det hele, gik Dagen paa en storartet Maade, og vi siger jer mange Tak, at der kom saa mange. Af andre Fester i Vinterens Løb skal lige nævnes, at vi havde Besøg af Ungdomsskolen fra Tvile, som Lærer Iversen leder. — Der var Kappelstrid i forskelligt og tilsidst sluttedes der med Folkedans. Tak for dette Besøg, det er beundringsværdigt, at Lærer Iversen Aar efter Aar tager denne Undervisning op med de Unge. Ja, Tvile Ungdomsskole staar som et godt Eksempel for mange andre Kommuner.

Saa er vi atter ved en Afslutning igen. — Foraaret er kommet, bag os ligger den lange Vinter, der sluttes med vort sædvanlige Besøg i Sønderjylland og Sydslesvig; — lærerige og gode Dage. — Nu er der atter Udstilling i alle vore Lokaler, og igen forundres man over *Fliden* og Viljen til at ville øve en Gerning. — Hver en Plads var optaget i Gymnastiksalen, da jeg bød velkommen til Forældre og Paarørende. Der blev holdt flere Taler. Gunnar talte om Pligt og Ansvarets Værdi udfra Jakob Knudsens Bø-

Med Naal og Traad

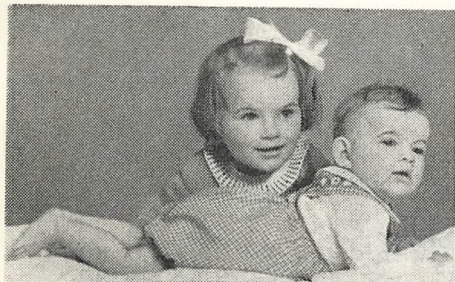
ger „Angst og Mod“, Lærer Bitsch om Impulsivitet og Sindsvarme. — Bl. a. takkede Tromlefører Godtfred Olesen, Ølgod, og omtalte Skolens Fremgang, og ønskede fortsat Lykke til Arbejdet. — Eleverne takkede, og den gode Dag sluttede med min Hilsen til et godt Elevhold, med Tak, og med Bønnen om aldrig at glemme, at denne Vinter var *kun* Begyndelsen, — de maatte fortsætte ind i Folkehøjskolen. Saa kom April. Den gik for hurtigt. — Atter er vi fremme ved 3. Maj, hvor vi bød 92 Elever velkommen. — Hele Salen var fyldt af Gæster. Det var det dejligste Sommervejr, saa den første Dag fik den fineste Start; — og da de mange Forældre kørte hjem, var det næsten som om vi havde kendt hinanden længe, saa de Begyndelsesvanskeligheder, der somme tider kan være, var absolut borte. Vi havde et Sydslesvigsmøde den 15. Maj med Tale af Lærerinde Frk. Jørgensen, Stedesand, det var en god Optakt til en Sommers Arbejde. Med hvert Hold tager vi ogsaa en Tur rundt om Ringkøbing Fjord, — besøger Vedersø — og med Besøg paa Møbelfabrikken i Tarm, Slakteriet i Skjern (hvor vi faar serveret varme Pølser m. m. til megen stor Glæde) — besøger Uldspinderiet i Ringkøbing m. m. I Sommer fik denne Tur et særligt festligt Forløb. Vi blev inviteret til Ingrid Høgsbergs Hjem paa Stadilø. — Jeg vil med det samme nævne alle de andre Elevhjem, vi har besøgt. Vi var hos Eriksens, Broballe, Kirstens Hjem. — Hos Maler Jørgensens, Svendstrup, Enny og Tonnys Far og Mor. — I

Vemmingbund, Broager, kom vi en Morgenstund til Bodil Hansens Hjem, og samme Aften sluttede vi hos Aase Petersens Far og Mor i Mjolden, Døstrup. — Her i Ølgod var vi alle ude i Bente Eg Bennetsens Hjem. For alle disse Besøg gælder det, at vi fik en enestaaende Modtagelse. *Tak* til alle Hjem for disse festlige Besøg, og Tak, at I kunde tage mod den stor Flok; og ville have den Ulejlighed, Udgift og Uro, der følger med. — *Tak!*

Sommeren giver os altid mange Fremmede paa Besøg, og denne Sommer har i den Retning været overmaade stor; — jeg kan ikke faa Plads til at omtale alt i Enkeltheder, dog maa Forældredagen den 9. Juli være en Undtagelse. — Saa godt som *alle* Forældre var mødt, og flere havde Bedsteforældre — Naboer og Familie med. Heldigvis var det rigtig Sommer den Dag; — saa alle Opvisninger havde saa gode Betingelser for at lykkes som tænkes kunde; og uden at være det mindst ubeskeden tør jeg roligt sige, at Dagen kunne næsten ikke være mere vellykket. Forældrene saa Skolen en Hverdag i Arbejde, og vi havde et vekslende Program. De kunne saa bedre følge os i de kommende Dage, naar de modtog Brev eller Besøg. Fhv. Landstingsmedlem, Formand for Sønderjysk Skoleforening, Jepsen Christensen, Høgsbro, og Kasserer Gotthardtsen kom ogsaa. Lige siden jeg begyndte Skolen her, har jeg vekslet mange Breve med dem, da her har været mange Elever fra Sydslesvig og Nord-slesvig, saa jeg var meget glad for at byde de to Herrer velkommen her. — Alt i alt en god Dag. —

I Juli var Hr. Lage Jacobsen her og fortalte om H. C. Andersen, ledsaget af de mest fantastisk gode Tegninger. — En meget fin Aften.

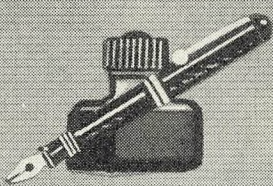
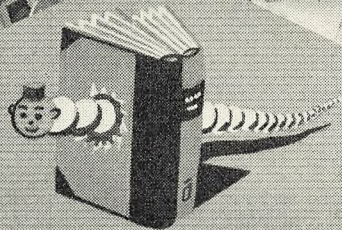
I Aar prøvede vi at flytte Elevmødet hen til August, og det viste sig at være helt rigtigt. — Aldrig har der været saa mange fra de ældre Hold som i Sommer. Jeg *ved.* at jo ældre I bliver, desto mere kniber det med Tiden, og selvfølgelig skal I til Elevmøde paa Højskolerne; men paa denne Maade er der Mulighed for, at I kan naa begge Dele. — Af gamle Lærere var Dagny Ottesen, Edel Andersen,

Jette og Katrine

Fætter og Kusine

Fra Formiddagstimerne

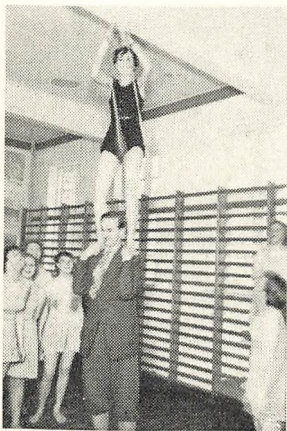
Ingrid Halgaard, Per Skar, Linda Poulsen, Ester og Tranberg, Aase Fuglsang, Hanna og Teglggaard kommet. *Tak* til alle gamle Elever, der sendte os en Hilsen. — Det var en god og festlig Dag, med Gudstjeneste og Underholdning, Taler og Tid til Samtale, saa alt var meget vellykket. I Ugen efter Elevmødet havde vi Husmoderdage og Ungdomsforeningerne. — Det var umuligt paa Forhaand at vide, *hvor mange*, der kom, derfor virkede det saa voldsomt med den store Tilslutning. — Vi skal nok sørge for bedre Højtalere — og mere Plads til næste Sommer, saa ingen af den Grund skal blive hjemme.

Jørgine Abildgaard talte om: „Livsens Kræfter og Dødens Kræfter“, tog Eksempler frem fra Historien og Litteraturen. Det var et fint og varmtfølt Foredrag, der sluttede med en Opfordring til at slutte op om alt Arbejde, der gøres for at støtte Danskheden i Sydslesvig. — Den store Ungdomsskare, der var her om Mandagen, morede sig paa en pæn Maade, og denne Sommeraften sluttede med Fyrværkeri. — Vor Elevforenings Bestyrelse sender alle de unge en *Tak* for denne Aften, den bragte et Underskud i Foreningens Kasse ud af Verden, og et Overskud, der bruges til kommende Elevunderstøttelser og til sydslesvigiske Elever.

Vi arbejder roligt igen med enkelte Afbrydelser. — Venindefesten, — Fætterballet, — Sydslesvigsturen var ogsaa denne Gang meget vellykket, og som jeg har nævnt, besøgte vi flere Elevhjem, den sidste Dag. — Det er en god Tur, vi her tager sammen, og jeg haaber, at der er flere af Oplevelserne, I stadig vil mindes med Glæde.

Den Aften før Forældredag, indbød vi Omegnen til at se Udstillingen og Gymnastik. Aldrig har her været saa mange, og det var en Fornøjelse at byde dem alle Velkommen. Da Gunnar tilsidst viste vor smukke Skolefilm, var Salen helt fyldt, og det var mig en stor Glæde, at saa mange af Ølgod By og Omegn saa vore Elevers Arbejder. — Velkommen igen til andre Udstillinger og Møder.

— Afslutning igen; med Forældre og Familie: Jeg talte om at „gøre Status“, og udtalte Haabet om, at der i Elevernes Sind gennem Undervisning og Samvær har bundfældet sig værdifulde Oplevelser; jeg bad Pigerne *bruge* Livet, men ikke misbruge det, — søge at faa Værdier ind i deres Liv og Virke, som giver Støtte og Kraft til Arbejdet, der venter paa dem. — Karen Larsens Far takkede paa flere Forældres, og Eva Trads takkede paa Elevernes Vegne. Ligeledes talte Lilly

Forberedelse til Fastelavn

Maskesyning læres

og sagde Tak for 5½ Aar som Lærerinde her. — Det er altid svært at sige Farvel til et Hold Elever. Vi lever jo sammen i 5 Maaneder og knyttes derved sammen i et Kammeratskab, der er af meget stor Værdi og Betydning for os alle. — Vi taler tit om jer, og nu, da jeg er ved at lukke denne Dagbog i, da sendes der til jer alle Ønsker om, at jeres Ungdomsdage maa blive lyse og gode, og fyldte med Opgaver og Ansvar; for derigennem modnes vi som Mennesker. — Det gør ikke noget, at der kommer Modgang paa Vejen, den er til at overvinde. Har I naaet frem til et Maal, saa sæt jer straks et nyt, det giver jeres Liv Indhold, Styrke og Glæde.

Ved et Aarsskifte ønsker vi alle godt for hinanden. Det gør jeg ogsaa, og lader min *Tak* og Ønsker række ud til jer alle og jeres Hjem. — Gid vi maa opleve et Aar med rolige ydre Forhold, saa vi hver især i vort Arbejde maa føle Tryghed og Glæde.

Tak for Besøg og for mange Breve, nu kniber det at svare paa dem alle.

God velsignet Jul ønskes for jer alle!

Hilsen *Vedsted*.

Hilsen til vore Elever fra Sydslesvig.

Ofte taler vi om Sydslesvig her paa Skolen, og vore Tanker gaar da til alle I „gamle“ Elever, der har været her hos os. Minder fra Tiden her bliver genopfrisket nu ind mod Jul, naar I modtager denne Hilsen. — Lad den gaa videre til *alle* de mange Hjem vi har haft Forbindelse med i Aarenes Løb.

Fra Salomon Frifelt og Frue skal jeg hilse. I har alle været Gæster i dette danske Hjem og oplevet, at her følges de dansksindede Sydslesvigeres Kaar med stor Interesse.

En *god Jul* ønskes I og alle i jeres Hjem fra os alle her.

Katrine Vedsted.

— ogsaa her

Oplysninger om gamle Elever.

Følgende er blevet gift:

Karen Bjerre, Guldager.

Karen Marie Højrup, Hejnsvig.

Lilly Schmidt, Emmerlev, Højer.

Ida Petersen, Hostrup.

Ruth Drøgemøller, Ølgod.

Else Dalgas, Grimlund, Ølgod.

Anna Wittenkamp, Arrild.

Tone af Ekenstam, Næssjø, var paa besøg i sommer. Det var rart at tale med hende, hun uddannes i sin faders boghandel.

Grønbæk er lærer paa Sjælsølund Ungdomsskole i vinter, men har planer som det bliver interessant at se ført ud i virkeligheden. — Vi venter at høre!

Grethe „Bornholmer“ søger optagelse paa seminariet, men Grethe skal nok føre det igennem. Lykke til det, Grethe!

Ingrid Thyssen, Aaved, er bleven gift.

Agnethe Andersen (51) er elev paa Sct. Josephs Hospital, København.

Vita Jørgensen (lærerinde) er 3 aars elev paa Horsens Sygehus.

Gyda Thomsen, Ølgod, har taget en fin eksamen som jordemoder og er bleven gift.

Jonna Jacobsen, Krogager, vil være typograf, og skal i lære til november.

Kirsten Meldgaard tjener i Lunde.

Inger Marie Sørensen skal være husbestyrerinde hos sin onkel.

Lærerne forsamlet paa „Toften“

Inga Halkjær også ude.

Else Marie Olesen også i plads.

Ingrid Lassen, Marie Clausen og Marie Smidt er hjemme.

Edith Bank Jacobsen skal passe centralen i Velling.

Martha Olesen er hjemme.

Solveig Haahr Larsen også hjemme.

Hanne Møller, København, går på skole.

Lily Andreassen tjener hos pastor Jørgen Jensen.

Marie Johansen også ude.

Karen Margrethe Høj er i Outrup.

Ingrid Jørgensen er på Beder ungdomsskole ved Aarhus som husassistent.

Aase Friis Johansen tager kursus i porcelænsmaling.

Lidt om elever fra 1951—52.

Jenny Berg Nielsen, gift med en landmand, og hedder stadigvæk Nielsen, bor i N. Nebel.

Erla Børsmose tjener i Esbjerg.

Metha Bech, Hyllerslev, er hjemme.

Bodil Brun, S. Omme, er hjemme.

Emma Bering, Thyregod, forlovet med en landmand.

Helene Bendiksen er hjemme.

Ulla Holt, Bække, gift Andersen, bor i Bække.

Ruth Hansen, Jerne, tjener i Esbjerg.

Anny Hansen, Tistrup, er hjemme.

Edith Hansen, Als, kontrolassistent i Lem.

Tove Iversen, Tinghøj, er i Ølgod.

Margit Haugaard, Ostrup st., har i sommer været på Jebbjerg væveskole og vil forsætte med at væve.

Inga Just, V. Nebel, tjener på Fyn.

Tove Jensen, Andst brugsforening, udlært om 1 år.

Inger Jensen, Hygum, er hjemme.

Ester Jæger, Roussthøje, er hjemme.

Karen Kirkegård, S. Omme, gift med boghandler og hedder Holm-Hansen, bor i S. Omme.

Birthe Kristiansen, Kærup, er hjemme.

Rigmor Lassen, Skads, er hjemme.

Hertha Lauridsen, Sjølborg, er barnepige på tredje år.

Grethe Larsen, Hygum, er hjemme.

Anna Lindbjerg, Farre, tjener i Give.

Klara Mortensen, Hodde, tjener i Nordenskov.

Jytte Møller Madsen, Skads, tjener i Rødding.

Hanne Nielsen, Ullerup, tjener i Brande, skal på Antvorskov højskole sommeren 1955.

Dinne Olesen, Spandet, tjener i Spandet.

Inga Rosenberg, Varde, er hjemme.

Kirsten Råschau, Vejers, står i forretning hjemme.

Gerda Friis Sørensen, Spjelle, tjener i Nyborg.

Tove Storegård, Fåborg, tjener i Janderup.

Anna Thomsen, S. Omme, tjener oppe ved Viborg.

Birgit Udesen, Bække, er i Norge.

Thora Thomsen, Hvidding, er hjemme.

Anne Pedersen, Give, er i Ølgod.

Maren Ebsen, Birkelev, tjener i Frifelt.

Marie Gram, Hvidding, skal være barneplejerske fra april 1955.

Bente Jøker er hjemme.

Meta Kjær Madsen, stadig kokkepige på skolen.

Nyt om sommerholdet 1950.

Sonja Winberg har haft plads på Vallekilde højskole et år. Derefter begyndte hun at uddanne sig som barneplejerske, til 1. juli blev hun færdig med det første år som elev på optagelseshjemmet i Esbjerg og 1. september begyndte hun som 2-års elev på Schou's børnehjem i Ravnholm.

Frida Hamborg var sidste sommer på Ry højskole.

Ester Pedersen var sammen med Frida på højskolen i Ry.

Dagny Mikkelsen har i sommer været på Viborg gymnastikhøjskole.

Inga Jørgensen var sidste sommer på Ryslinge højskole og har siden været hjemme.

Gyda Nielsen var i sommer på Vallekilde højskole.

Gudrun Guldahl har plads på en gård i Ølsted ved Horsens.

Anne-Marie Holm var i sommer på Snoghøj gymnastikhøjskole.

Betty Pedersen hjemme i sommer.

Annegrete Clausen har taget en uddannelse på Sønderborg fagskole, har derefter været ude i praksis et år og begyndte 1. september som lærerinde på fagskolen i Sønderborg.

Rita Berg Nielsen har været på Als husholdningsskole og er nu hjemme igen, i mellemtiden er hun blevet forlovet.

Bodil Uhd har været i Kolding siden foråret 1952, den 27. maj blev hun gift med en maler, hun har det dejligt og hedder nu Bodil Ginnerskov Jensen.

Gerda Skov, Skals, er forlovet og venter at blive gift snart.

Jeg har haft en mægtig god sommer på Rønshoved højskole ved Flensborg fjord, nu er jeg hjemme og bliver hjemme til maj.

Med tak for de mange hilsener sender jeg kammerater fra 1950, hele familien på skolen og lærerinderne ønsket om en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Ruth Møller (1950).

*Kære fru Vedsted, lærer, lærerinder og kammerater
fra sommeren 1950.*

Ja, så har vi jul igen, og posten kommer med den kære lille bog, der hedder elevskriftet. Det er nu altid spændende, hvad den bringer af nyt om I gamle kammerater. Nu sidder jeg atter på skolebænken. Denne gang i Skjern. Det er et 2-årigt præliminærkursus. Jeg begyndte nu til 15. aug. i sommer. To år er jo da en overskuelig fremtid, men jeg vil nok sige, at det er temmelig nyt at komme til at gå i skole igen, men der er faktisk ingen tid til at kede sig, for denne eksamen kan vi jo ikke sige at komme sovende til. Vi går kun i skole om eftermiddagen fra 1—6, så arbejdet må jo gøres hjemme.

Så til sommer er det os, der skal holde fem års jubilæum. Jeg synes det kunne være sjovt at mødes rigtig mange til elevmødet så. Jeg håber jeg kan til den tid. Det er ikke til at forstå, at vi er så gamle, at der har været så mange siden vi var der. Men nu vil jeg slutte og ønske jer allesammen, både familien på skolen, lærer, lærerinder og kammerater fra 50 en rigtig glædelig jul samt et godt og lykkelig bringende nytår.

fra Elna Ventzel. Aarre, Varde.

Kære fru Vedsted Hansen, lærere og lærerinder fra sommeren 1954.

Tusind tak for alle de kærlige dage, uger og måneder på Ølgod Ungdomsskole. Jeg vil altid mindes de måneder på Ølgod Ungdomsskole som en god drøm. Også mine forældre siger tusind tak for den tid jeg var oppe hos dig.

De kærligste hilsener til alle kammerater og alle på skolen.

Karin Marxen, Slesvig.

Ti år.

Disse linier er specielt rettet til vinterholdet 1944—45 og sommerholdet 1945. — Har I tænkt over, piger, at det i den kommende henholdsvis vinter og sommer er 10 år, siden vi slog vore folder sammen i Ølgod! Det vil med andre ord sige, at ved det kommende sommerelevmøde kan vi figurere som jubilæumshold. Bør vi lade den chance gå fra os?

Må jeg i al ubeskedenhed bemærke, at jeg i de sidste fem år har været til elevmøde hvert år — og har spejdet i mylderet efter piger, jeg kunne kalde „mine“. — Et år var der 3 — andet vistnok 2 — de øvrige har der slet ingen været. — Nå, jeg har haft det hyggeligt endda, men alligevel! — hvis I forstår hvad jeg mener. — Dette er altså at opfatte som en utilsløret og indtrængende opfordring til at møde op mand af hus til sommer. Så kan vi tales ved!

Mange af jer er gifte — andre sidder i nøglestillinger i samfundet, jeg ved det godt, men på så langt sigt må det kunne lade sig gøre at frilægge dagen. — Sæt manden i kost hos nabokonen — få børnene i pleje hos svigermor — ja, eller et andet sted — eller tag dem med! — Men kom under alle omstændigheder!

På gensyn!

Glædelig jul til alle ønsker *Eskil, Helle, Esther og Aksel Tr.*

Elevforeningens Bestyrelse består af:

Ruth Møller, Højgaard, Gaurslund, Børkop. 50.

Karen Poulsen, Frøslev, Padborg. 50—51.

Anna Marie Wollesen, Knarborg, Sdr. Hygum. 51.

Dinne Olesen, Spandet, Arnum. 51—52.

Karen Larsen, Moesgaard“, Ølgod. 52.

Ellen Halkjær, Stadil, Tim. 52—53.

Aase Friis Johansen, Aarre, Varde. 53—54.

Marianne Krog, Borbjerg, Holstebro. 53.

Kirsten Eriksen, Broballe, Nordborg. 54.

De, der er rejst og de, der kom.

Igen er der sket Forandringer, — selv om jeg synes, at jeg har Lykke til at beholde mine Medhjælpere længe, saa vil der altid af saa stor en Flok være nogle, der rejser.

Katrine Lund og Katrine Koch er stadig Assistenten i Vævestuen og Bensløj, og Meta Kjær Madsen Kokkepige. — Marie Toft, Inga Pedersen og Inge Schmidt er nye i Køkkenet. Linda Poulsen er kommen igen som Lærerinde efter en Sommer oppe paa den nye Ungdomsskole i Bælum. Lisbeth har faaet Gymnastik-, og Dagny et Danskhold. — Birgith Bleicken Hansen er Husholdningslærerinde, hun har undervist ovre paa Sjælland. Vi har i Grunden ikke mærket, at hun var „fremmed“ her i Lærerkredsen; det er rart for begge Parter. Ise Schjøth var her som Lærerinde i Sommer; i Vinter tager hun sidste Del af sin Uddannelse i Kertemind. Vi var ogsaa meget glade for Ise, og ønsker hende godt Udbytte af Vinteren. —

Af de, der rejste, maa jeg nævne Lilly og Ellen først, de har været her i $5\frac{1}{2}$ og 2 Aar. - I et Skolesamarbejde lærer vi at kende og værdsætte hinanden, og det er svært for mig at sige Lilly og Ellen *Tak* for disse Aar. De har hver især været en stor Hjælp og Støtte, og baaret af deres Idealisme og Glæden over at arbejde med unge har de betydet meget for alle Eleverne — og for os, der arbejdede sammen med dem. — Min *Tak* er saa velment, og jeg ønsker, at Lilly, nu hun siger Farvel til Undervisningen, da maa faa Lykke til at skabe et godt Hjem sammen med Poul, et Hjem, bygget paa de Værdier, vi saa ofte har talt om. — Ellen søger videre Uddannelse, og med Ellens Energi og Vilje *skal* det nok lykkes. Gid det maa gaa jer godt. — *Tak!*

Saa rejste Karen Dahl, Elly Kristensen og Raili. *Tak* for trofast Arbejde, det var altid en Glæde at samarbejde med jer. Karen og Elly er i Varde, saa dem ser vi engang imellem.

Til *alle* mine Medarbejdere siger jeg *Tak* for Aaret, der er gaaet. Ogsaa Lægerne Øllgaard takkes, fordi de saa villigt har hjulpet i Sygdomstilfælde. Naar Flokken er saa stor, kan vi ikke vente at slippe fri for Sygdom, men rart er det ogsaa for os at maatte kalde paa deres Hjælp saa ofte, der er Brug for den.

Vedsted.

Vinterelevmødet *Søndag den 30. Januar.*

Lærerne spiller og underholder, Foredrag m. m. Tag Madpakke med. Der udsendes ikke andre Indbydelser.

Sommerelevmødet er anden Søndag i August. De, der har 10 Aars Jubilæum, indbydes særligt. —

Katrine Vedsted-Hansen.

Eleverne på Ølgod Ungdomsskole

Sommeren 1954.

- Adamsen, Elsemarie, Kathrinedal, Brørup.
Andersen, Birgit, Langagergård, Spjald.
Andersen, Kristine, Asserholt, Bække.
Bach, Maren, Nørkjær, Hee.
Berthel, Esther, Nr. Vinge, Onsild.
Bennesen, Bente Eg, Ølgod.
Bruhn, Inga, Nordenskov.
Bruhn, Vera, Holsted.
Baagø, Aniata, Østed, Vejle.
Chrestensen, Kristiane, Tanderup, Ribe.
Christensen, Aase, Kærboel mark, Ribe.
Christensen, Gunhild, Nr. Vinge, Onsild.
Christensen, Margit, Hyllerslev.
Christensen, Valborg, Mjolden, Døstrup.
Dam, Tove, Breth, Barrit.
Dransfelt, Ragnhild, Frøkjær, Guldager.
Eg, Gurli Jøker, Krogager.
Eriksen, Kirsten, Broballe, Nordborg.
Furche, Mette, Humlebæk.
Gad, Vesa, Vodder, Frifelt.
Gjelstrup, Inge Marie, Møllebakken, Hee.
Hansen, Asta, Krogsgårds mark, Tjæreborg.
Hansen, Bodil, Venningbund, Broager.
Hansen, Kirsten, Eghøjgård, Ansager.
Hansen, Sigrid, Uldbæk, Lyhne, Ølgod.
Houborg, Lis, Guldager.
Høgsberg, Ingrid, Stadilø, Ringkøbing.
Højgaard, Anna Margrethe, Skals.
Jakobsen, Grethe, Lønborg, Tarm.
Jakobsen, Karen, Kvie, Ansager.
Jensen, Anna Guldbrandt, Hallundbæk, Blåhøj st.
Jensen, Birte, Gersdorffsgave, Ribe.
Jensen, Inga Benfeldt, Hyrup, Stouby.
Jensen, Inga Højberg, Janderup.
Jensen, Tove, Toftthøj, Gadbjerg.
Johannsen, Christel, Skelbæk, St. Jyndeavad.
Johnsen, Ingrid, Lønborg, Tarm.
Juul, Kirsten Kring, Jerlev, Vejle.
Jørgensen, Else Aarup, Kloster, Ringkøbing.
Jørgensen, Enny, Svenstrup, Als.
Jørgensen, Tonny, Svenstrup, Als.
Jørgensen, Rita, Jernvedlund, Gørding.
Kristensen, Grethe, Hadsten Nygård, Hadsten.
Kyräläinen, Airi, Søndervang, Bække.
Larsen, Grethe, Sædding, Esbjerg.
Larsen, Karen Margrethe, Møgelby, Hammel.
Larsen, Kirsten, Grejs, Lindved, Vejle.
Lauridsen, Tommi Lillebæk, Nymindegab, Nr. Nebel.
Lorensen, Else Karen, Ammitsbøl, Vejle.
Madsen, Inga, Fasterkjær, Skjern.
Madsen, Inger Johanne, Langagergård, Spjald.
Madsen, Kristense, Nordenskov.
Madsen, Nanna, Herslev, Fredericia.
Michaelsen, Dora, V. Nebel, Esbjerg.
Mortensen, Anna Marie, Hyrup, Stouby.
Nielsen, Ragna, Guldager.
Nielsen, Laura, Nr. Vinge, Onsild.
Nielsen, Viola, Kravlund, Tinglev.
Olsen, Birthe, Jægerspris.
Olesen, Annalise, Hallundbæk, Ejstrupholm.
Olesen, Greta, Billum.
Olesen, Ruth Inge, Herslev, Fredericia.
Pedersen, Birgit, Kærboel mark, Ribe.
Pedersen, Helga Elkjær, Skarrild, Kibæk.
Pedersen, Ida, Høllund, Vejle.
Pedersen, Inga, Lønne, Nr. Nebel.
Pedersen, Inger Kyhl, Birkebækgård, Gadbjerg.
Pedersen, Vera, Nordenskov.
Pedersen, Aase, Mjolden, Døstrup.
Petersen, Inge Marie, Gammelgab, Broager.
Rosenbech, Inge Lise, Nordenskov.
Rosengreen, Solveig, Asbo, Bække.
Rømer, Herdis, Holmsland, Ringkøbing.
Skou, Jutta, Bredsten.
Søndergaard, Magda, Sjelborg, Hjerting.
Sørensen, Anna Marie, Kassentoft, Spjald.
Sørensen, Berit, Krogager.
Sørensen, Birgit, Rodelund, Them.
Sørensen, Ella, Kokspang, Varde.
Sørensen, Inger, Skelsøgård, Vægger.
Sørensen, Magny, Gunderup, Horne, Tistrup.
Sørensen, Marie Toft, Rudmose, Spjald.
Thisgaard, Aase, Nørre Allé 29, Vejle.
Thomsen, Inge, V. Smidtstrup, Gadbjerg.
Thysen, Astrid Gad, Aaved, Frifelt.
Trads, Eva Jensen, Stenild, Hobro.
Tranberg, Inger, V. Nebel, Esbjerg.
Vedsted, Karla, Gørnsted, Uggerholdne.
Warming, Eva, Jernvedlund, Gredstedbro.
Hagemeyer, Antje, Boelsehuby.
Frank, Ilsetraut, Egerfnørde.
Karin Marzen, Slesvig.

- Adersen, Karen Marie, Lunde.
 Andersen, Inge, Kræmmergade, Varde.
 Andersen, Vera, V. Kærup, Janderup.
 Bach, Greta Zar, Krogager.
 Basse, Kirsten, Bredsten.
 Bech, Annelise Ebsen, Hømvejle, Ribe.
 Bech, Marie Ebsen, Hømvejle, Ribe.
 Bech, Lilly, Vostrup.
 Bechsgaard, Karna, Kirkebyen, Henne.
 Bendixen, Ulla, Søndergade, Brørup.
 Bo, ding, Annathe, Brøndum, Guldager.
 Breimberg, Inger Marie, Nr. Snede.
 Brodersen, Inger Margr., Brøndum, Guldager.
 Buurgaard, Karen Marie, Stadil, Tim.
 Bæk, Lilly, Feldtfos, Fæsted, Sdr. Hygum.
 Bøndergaard, Annelise, Kjersingvej, Esbjerg.
 Christiansen, Birthe, Ildved, Jelling.
 Christensen, Ellen Vestergrd., Rousthøje, Varde.
 Christensen, Else Marie, Houstrup, Nr. Nebel.
 Christensen, Tove, Spandet, Arnum.
 Ehmsen, Birtha, Tjæreborg.
 Eskildsen, Annemarie, Bryndum, Guldager.
 Graversen, Lisbeth, Forsømbo, Ølgod.
 Halkjær, Kamma, Stadil, Tim.
 Hansen, Anna Nørkær, Vork, Vejle.
 Hansen, Elsa Marie, Vork, Vejle.
 Hansen, Lydia Brink, Olling, Sig.
 Hansen, Tove, Olling, Sig.
 Hansen, Solveig Lomholt, Bøvling.
 Hygebjerg-Hansen, Inger, Grejsdals Ldv. 94, Vejle.
 Iversen, Vera, Tinghøj, Varde.
 Jensen, Astrid Elise, København.
 Jensen, Inge Høj, Sædding, Nr. Nebel.
 Jensen, Kirsten, Grærup, Oksbøl.
 Jensen, Sonja, Tjæreborg.
 Jensen, Ulla, Snaptun, Horsens.
 Jespersen, Edel Gaardsted, Gern.
 Johansen, Birgit, Borre, Oksbøl.
 Johansen, Dagny, Hygum skov, Sdr. Hygum.
 Johansen, Kirsten, Horbelev, Falster.
 Johansen, Tove Margit, Aarhus.
 Johnsen, Gerda, Horne, Tistrup.
 Jørgensen, Inger Marie, Spandet, Arnum.
 Jørgensen, Nina Hedegaard, Okslund, Brørup.
 Jørgensen, Ruth, Harkes, Ølgod.
 Kjöllær, Bente Marie, Hygum, Jelling.
 Kristensen, Anna Margrethe, Sædding, Esbjerg.
 Krogh, Marianne, Sjøstruppgård, Aars.
 Larsen, Anny, Vestergade, Gørding.
 Larsen, Connie, Charlottenlund.
 Larsen, Lilian, Humlebæk.
 Madsen, Margit, Nørremarken, Varde.
 Meldgaard, Irene, Lifstrup, Esbjerg.
 Mortensen, Grethe, Vindelev, Jelling.
 Mortensen, Solveig, Slagballe.
 Nagel, Annalise, Snøde, Langeland.
 Navntoft, Sigrid, Hejbøl, Ølgod.
 Nielsen, Agnes, Ødsted, Vejle.
 Nielsen, Eva, Ø. Lind, Herning.
 Nielsen, Karen Johanne, Ildved, Jelling.
 Nielsen, Krista, Vørgod, Herning.
 Nielsen, Marie, Stenderup, Krogager.
 Nielsen, Aase Baden, Nr. Nebel.
 Nordestgaard, Anni, Skads, Esbjerg.
 Olesen, Kirsten Fredtoft, Kokspang, Varde.
 Petersen, Amalie, Birkelev, Frifelt.
 Pedersen, Dagmar, Nr. Vissing, Skanderborg.
 Pedersen, Elise Møbjerg, Aadum, Tarm.
 Pedersen, Ellen Schiødt, Gørding.
 Pedersen, Helga, Skads, Esbjerg.
 Pedersen, Inge Snaptun, Horsens.
 Pedersen, Ingrid, Krarup, Tistrup.
 Pedersen, Lisbeth, København.
 Pedersen, Marie, Karstof, Kibæk.
 Pedersen, Vera, Thyregod.
 Pedersen, Aase Reffeldt, Aarhus.
 Poulsen, Karen Marie, Randsig, Outrup.
 Regli, Ulla, Englandsgade 23, Esbjerg.
 Ribær, Annalise, Ølufvad, Esbjerg.
 Simonsen, Else Irene, Lundby, Løgstør.
 Skovbjerg, Margit, Okslund, Brørup.
 Søndergaard, Andrea, Kokborg, Thyregod.
 Sørensen, Lis, Bøvl, Sdr. Omme.
 Sørensen, Sonja, Vindelev, Jelling.
 Thomsen, Ingrid, Nørremarken, Varde.
 Wind, Lene, Vognslund, Ølgod.
 Vestkær, Ella, Ounbøl, Sig.
 Aarhus, Inger, Spandet, Frifelt.
 Harksen, Heike, Bredsted.
 Henschel, Elke, Hørnum.
 Krüss, Estrid, Hørnum.
 Stange, Elna, Flensborg.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

	Side
<i>Pastor Jørgen Jensen: Ungdomsskolen og Overgangsalderen...</i>	4
<i>Katrine Vedsted-Hansen: Glæde ved Arbejdet.....</i>	7
<i>Gunnar Vedsted-Hansen: Samfundet og du.....</i>	8
<i>Gunnar Vedsted-Hansen: Ind under Jul — .....</i>	10
Lektor <i>Carl E. Larsen: Om at gå.....</i>	11
<i>Ellen og Peter Bitch: Altid på vej .....</i>	12
<i>Dagny: Landsstævnet 1954 .....</i>	14
<i>Aksel Traneberg: Tunger af ild.....</i>	16
En elev: Jul	19
Hilsener.....	21
<i>Per Skar: Så er dagen reddet.....</i>	23
Hilsener	32
<i>Katrine Vedsted-Hansen: Siden sidst.....</i>	35
Hilsen til vore Elever fra Sydslesvig.....	42
Oplysninger om gamle elever.....	43
Elevforeningens Bestyrelse	47
De, der rejste og de, der kom.....	48
Vinterelevmødet	48
Elever Sommeren 1954.....	49
Elever Vinteren 1954—55.....	50